Mormântul lui ADOLF HITTLER din București (p. 9)

7 031719 681894

Anul 1 • Nr. 2 • 2017 • Preț: 3 lei

cultură, identitate, atitudine

"... ca să scriu, iar să scriu, să scriu de meserie, scrie-mi-ar numele pe mormânt și n-aș mai fi ajuns să trăiesc..."
(MIHAI EMINESCU)

CERTITUDINEA

Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România

Coordonator spiritual și moral: MIHAI EMINESCU

30 OCTOMBRIE-12 NOIEMBRIE 2017

NAGY ATTILA
Nu înțeleg de ce voi, românii, vă lăsați pradă șantajului politic al UDMR-ului
pagina 2

COMUNICATUL ACADEMIEI ROMÂNE
Pentru respectarea Centenarului Marii Uniri și a memoriei istorice a românilor
pagina 2

MIRCEA ELIADE
Piloții orbi
pagina 3

TRACOMANI ȘI RÖSLERIENI
pagina 3

CACIALMAUA UNEI REABILITĂRI
Poezia „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!", condamnată încă o dată la moarte, de Justiția Română
pagina 4

CONSTANTIN COJOCARU
Deficitul bugetar, între diversiune și hoție
pagina 6

IOAN ROȘCA
Poziția SUA față de problema judecării comunismului în România
pagina 6

FLORIAN COLCEAG
De la statul tricefal la structurile de rețea
pagina 7

DIN CUGETĂRILE LUI PETRE ȚUȚEA
Revoluția este o înaintare pe loc. Nimic nu mai poate fi inventat după facerea lumii
pagina 8

MIRON MANEGA
Naționalismul ca fatalitate și omul de nicăieri
pagina 8

ILIE ȘERBĂNESCU
„Austriecii au luat România ca servitor"
pagina 10

EUROPA POSTCREȘTINĂ
2.800 de biserici vor fi demolate în Franța
pagina 10

MIHAI EMINESCU

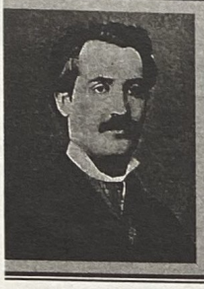

RUSIA
muma mîndriei și a lipsei de cultură

(pagina 12)

Interviu

DAN PURIC: „Noi, ca popor, trebuie să ne retragem în munți - în cultură. Altfel, ne calcă gorilele cu jeep-ul"

Dan Puric, „Marele Mut" (așa l-au numit chinezii), a cărui expresivitate uluitoare înnobilează străvechea artă a pantomimei, este un vorbitor extrem de nuanțat, pe suportul unei gândiri surprinzătoare și complexe. De aceea, mai mult decât orice considerație din afară, pe Dan Puric îl definesc cel mai bine propriile fapte și propriile vorbe.

Această formidabilă locomotivă de imagine a României n-are probleme cu atingerea performanței, ci cu obținerea diurnei. Din fericire pentru noi - și din nefericire pentru trepădușii pseudoculturii - Dan Puric este (încă) tânăr, puternic și extraordinar de motivat în ceea ce face. Luptă singur pentru promovarea "brandului România", deși nu e luat în considerare de proiectele Ministerului Culturii și Identității Naționale.

(continuare în pag. 5)

Conferință provocatoare

EMINESCU, agent secret și traficant de cărți interzise

În data de 25 octombrie, la Sala Dalles, scriitorul și jurnalistul Miron Manega a susținut conferința cu titlul ***„EMINESCU - agent secret, traficant de cărți interzise** și alte necunoscute din viața marelui poet"*. Cu aceeași ocazia a fost prezentată și cartea acestuia, cu același titlu, abia ieșită de sub tipar (lansarea propriu-zisă urmând să aibă loc pe 1 noiembrie, la Librăria „Mihai Eminescu" din București). Titlul conferinței, respectiv al cărții, descumpănitor pentru mulți cititori (care au crezut că e vorba de o nouă campanie anti-Eminescu) a fost justificat de Miron Manega astfel: *„Academicianul Mihai Cimpoi spunea că nu e suficient să-l cunoaștem pe Eminescu, trebuie să-l și facem cunoscut. Eu am făcut-o cu mijloacele mele jurnalistice, dând un titlu provocator care să îndemne la achiziționarea cărții, indiferent pentru care motiv: unii, care-l urăsc pe Eminescu, pentru a avea o satisfacție, alții, care-l iubesc pe Eminescu, pentru a se lămuri despre ce e vorba. Titlul este însă o capcană de marketing și pentru unii, și pentru alții. Atât cartea, cât și conferința, au fost atacate în mediul online, de oameni care, culmea, îl venerează pe Eminescu. Dar, cred eu, au făcut-o dintr-un soi de bigotism cultural, care este la fel de nociv pentru percepția adevărului, ca și fariseismul cultural. Reacția vine dintr-o insuficientă cunoaștere a operei eminesciene și, în primul rând a pubicisticii. Căci, așa cum spunea reputatul bibliofil Ion. C. Rogojanu, Eminescu e mai mult citat decât citit. Când spui „agent secret" te gândești automat la SRI, SIE, STS, Măgureanu, Coldea, Maior, Meleșcanu etc., nu la faptul că poți fi agent sub acoperire din patriotism. Or, exact despre asta e vorba la Eminescu și s-a întâmplat în perioada 1872-1874, pe vremea studenției la Berlin.*

(continuare în pagina 12)

COLEGIUL DE REDACȚIE
Carmen Sylva, Vasile Alecsandri, Eudoxiu Hurmuzachi, Nicolae Densușianu, I.L. Caragiale, George Coșbuc, Vasile Pârvan, Nae Ionescu, Nicolae Iorga, Pamfil Șeicaru, Cezar Ivănescu, Dan Mihăescu, Stela Covaci

COLABORATORI
Andrei Păunescu, Ciprian Chirvasiu, Constantin Cojocaru, Dan Puric, Dan Toma Dulciu, Daniela Gifu, Dorel Vișan, Firiță Carp, Florian Colceag, Florin Zamfirescu, Ioan Roșca, Laurian Stănchescu, Lazăr Lădariu, Lucian Ciuchiță, Mariana Cristescu, Marius Dumitru, Mădălina Corina Diaconu, Mircea Coloșenco, Mircea Dogaru, Mircia Chelaru, Miron Manega (ispravnic de concept), Nae Georgescu, Nagy Attila, Nicolae Rotaru, Sergiu Găbureac, Valeriu Pricină, Zeno Fodor

AR FI TREBUIT SĂ ȘTIM!

Ioan Moraru
singurul român care a câștigat Premiul Nobel, trăind în România toată viața!

*În 1985, o echipă internațională de inventatori, condusă de un român pe nume Ioan Moraru, primea, la Oslo, Premiul Nobel pentru Pace. Ceilalți doi inventatori erau Mihail Kuzin din URSS și Bernard Lown din SUA, iar organizația pe care o reprezentau se numea **Physicians for the Prevention of Nuclear War** (Medicii Lumii pentru Prevenirea Razboiului Nuclear). Cei trei se cunoșteau din anii '60, când au decis să înființeze această organizație. Meritul lui Moraru e cu atât mai mare cu cât a reușit să ajungă la conducerea IPPNW în perioada 1964-1966, când în România nu fusese posibilă înființarea unei filiale a acesteia (subsidiara română s-a înființat abia în 1983).*

Cui îi pasă?

Așadar, în 1985, în timpul lui Ceaușescu, savantul român Ioan Moraru, împreună cu alți doi, primea Premiul Nobel pentru Pace. Și totuși nu am știut nimic. Descoperim un fapt public după 30 de ani de la producerea lui, ca și când ar fi fost secret militar. N-a fost secret, a fost tot timpul la vedere, dar cui îi pasă? Există, bineînțeles o explicație a faptului că evenimentul a fost "tăcut" în timpul comunismului: Ceaușescu, se știe, făcea eforturi uriașe să obțină el Premiul Nobel pentru Pace, ca o încununare a performanțelor sale politice. Or, vestea că un alt român, Ioan Moraru, a obținut acest premiu, l-a înfuriat la culme, dictatorul considerându-se "furat" de un drept al său.

(continuare în pagina 7)

ACADEMIA ROMÂNĂ

Pentru respectarea Centenarului Marii Uniri şi a memoriei istorice a românilor

Academia Română este principala instituţie a conştiinţei naţionale a românilor. Această menire este inserată în actul ei de naştere, proiectul ei constitutiv, rostul instituţiei şi destinul său primordial.

Există momente când un popor nu poate să tacă. Există momente în Istorie când conştiinţa naţională a celor care conduc vremelnic destinele unei naţiuni scade sub cota de alarmă. Sunt acele momente în care totul pare de vânzare, totul se negociază, totul se relativizează, tot ce e sfânt şi intangibil devine simplă marfă pe taraba politică.

În aceste momente, este datoria tuturor celor care trebuie să vorbească să iasă în faţă şi să spună lucrurilor pe nume. Conştiinţa naţională a unui popor are nevoie să se exprime prin instituţiile sale. Apelul nostru către clasa politică din România este să nu uite de menirea ei. Să nu insulte sufletele a zeci de milioane de români, trăitori în România şi în afara hotarelor ei, să nu batjocorească anul în care pregătim sărbătorirea a 100 de ani de România modernă, independentă şi mare.

Pe 15 martie 1848 „tinerii unguri" conduşi de Petőfi Sándor şi mobilizaţi de poeziile sale patriotice au ridicat mulţimile („Sus! Patria către maghiari strigat-a: E timpul pentru luptă să fiţi gata!"). La finalul zilei, programul în douăsprezece puncte, printre care şi unirea Ungariei cu Transilvania, a fost acceptat de către Parlament şi de Curtea de la Viena.

Această zi ar urma să devină, în preajma a 100 de ani de la Marea Unire a tuturor Românilor, Ziua maghiarilor din România!

A vota ziua de 15 martie ca Zi a maghiarilor din România înseamnă o ignorare flagrantă şi vinovată a memoriei istorice a românilor, pentru care Unitatea naţională şi de limbă a constituit busola istorică în toate momentele de restrişte sau de bucurie colectivă.

A vota ziua de 15 martie ca Zi a maghiarilor din România este un gest iresponsabil în perspectiva menţinerii păcii sociale interne, exemplară în ţara noastră, în condiţiile în care drepturile minorităţilor de aici depăşesc normele europene în materie.

A vota ziua de 15 martie ar însemna o anulare a eforturilor de sărbătorire firească a Centenarului unităţii naţionale care are ca miză crucială Unirea de la 1 decembrie 1918 – clipa astrală a istoriei poporului român.

A vota ziua de 15 martie ca Zi a maghiarilor din România înseamnă o încurajare tacită a revendicărilor cercurilor extremiste maghiare care au început deja o veritabilă campanie internă şi internaţională în perspectiva a 100 de ani de la Trianon.

Academia Română nu poate să admită că se poate întâmpla aşa ceva. Nu există scuze, argumente şi justificări de niciun fel. Toţi vom fi judecaţi pentru faptele noastre, mai ales când miza acestor fapte este naţională, nu individuală. Nimeni nu are dreptul să ignore Istoria unui popor.

Trimitem pe această cale apelul nostru către politicienii români, de orice naţionalitate ar fi aceştia, la responsabilitate, respect şi, până la urmă, la bun simţ. Să nu ne uităm menirea şi să nu uităm niciodată cine suntem.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

BIROUL PREZIDIULUI ACADEMIEI ROMÂNE
20 iunie 2017

Baronul secui JOSEPH FAY, 1919:

„Poporul secuiesc va fi una din pietrele cele mai sigure la edificiul României Mari"

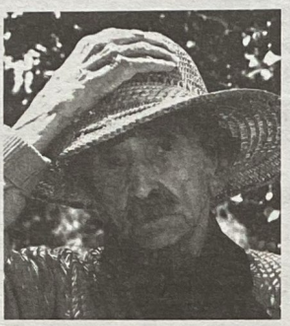

Există un document istoric excepţional, ignorant sau ocultat de istorici. Atât de cei români, cât şi de cei maghiari. Pentru cei din urmă este de înţeles, pentru cei dintâi nu. Nici de înţeles, nici de acceptat. Este vorba de declaraţia baronului JOSEPH FAY, în numele secuilor din Transilvania, declaraţie prezentată în plenul Adunării Deputaţilor din februarie 1919. Ar fi de recomandat ca acest document să apară şi în manualul de istorie a secuilor, dacă acest manual este scris cu un minim respect pentru Adevăr.

Joseph Fay a fost doctor în drept internaţional, specialist în istorie şi poliglot, a ajuns deputat al secuilor în primul parlament al României Mari. A fost prieten politic cu Octavian şi Eugen Goga, Oct. C. Tăslăuanu ş.a., a devenind ulterior ambasadorul României la Tokio şi Bruxelles. Soţia acestuia coboară din spiţa lui Ioan Kemeny, general şi principe al Transilvaniei (1660-1662). Este şi autorul unor Memorii faimoase (publicate în 1856 de Academia Ungară), o excepţională cronică a Transilvaniei pentru o perioadă de treizeci de ani. Tradiţia s-a continuat prin căsătoria lui Ştefan Fay (fiul) cu Voica Bogdan, descendentă a mai multor familii domnitoare din Moldova - Bogdan, Cantemir, Sturza - şi strănepoată a lui Grigore Ghika, ultimul domn al Moldovei.

Despre Joseph Istvan Fay a vorbit, într-un interviu publicat în Ziarul Financiar, şi nepotul acestuia, scriitorul Ştefan Fay *(foto): „Bunicul meu după Tată, Iosif de Fay, s-a născut în Transilvania şi s-a căsătorit cu Gabriela Kemeny, descendentă din Ioan Kemeny. A fost mai întâi Căpitan de Făgăraş, apoi Principe al Transilvaniei. Ioan Kemeny se trăgea din familia Micula de pe Someş, cu numele maghiarizat în Kemeny. Iosif de Fay, la îndemnul insistent al lui Octavian şi Eugen Goga, al lui Octavian Tăzlăuanu şi al altor mari patrioţi români, a fost deputatul secuimii din Odorhei în Parlamentul României, iar discursul său în română pe care abia o învăţase pentru acea ocazie, pe 19 februarie 1920, nu numai că a fost ovaţionat, dar şi remarcat de Nicolae Iorga, pe atunci preşedintele Parlamentului. Regele Ferdinand i-a propus bunicului meu intrarea în diplomaţie. A fost numit responsabilul Legaţiei Române de la Tokyo şi, învăţând pe lângă alte 13 limbi, şi japoneza, a fost ales de ansamblul Corpului Diplomatic din Japonia să ţină discursul la aniversarea Mikado-ului. Apoi a ajuns prim-secretar de ambasadă la Bruxelles unde, se pare, a fost asasinat. În orice caz, a fost găsit fără viaţă, în condiţii neelucidate. Pentru meritele sale, a fost decorat cu Coroana României, Steaua României şi Ordinul Soarelui Răsare al Japoniei".*

Din discursul deputatului secui Joseph (Iosif) Fay din februarie 1919 răzbate ideea că secuii au înţeles comandamentele politice generate de Unirea Transilvaniei cu România, la 1 Decembrie 1918. Mai mult, parlamentarul promite că secuimea va deveni un factor important în consolidarea şi dezvoltarea României Mari. Prezentăm mai jos declaraţia deputatului secui, reprodusă în **„Dezbaterile Adunării Deputaţilor nr. 41/1919-1920"**:

„Domnilor, înainte de toate vă rog să iertaţi greşelile cuvântării mele, deoarece eu românește numai de câteva luni vorbesc. Anume vreau să vorbesc ceva despre poporul secuilor.

Vreau să vă atrag atenţia asupra acestui popor de omenie şi sârguincios.
Având nădejde că interesele sale vitale vor fi ocrotite în marginile noului stat, secuii au primit în linişte şi cu încredere unirea cu România. (Aplauze prelungite.)

Cum că aşa este, aceasta o dovedeşte în scurt faptul că parlamentarii maghiari din întâiul Parlament al României Mari au ieşit aproape fără excepţie din sînul acestui popor.
Nu tăgăduiesc că au fost şi poate sunt şi din aceia care accentuând lozinci de agitare au voit să tulbure liniştea înfeleaptă a secuimii, prin lipsă de conştiinţe şi cu uşurinţă.
Dar domnilor deputaţi, aceştia nu au nicio însemnătate serioasă.
Procedeele acestea, drept vorbind, nici nu se pot numi agitaţiuni. Deoarece agitaţie nu este. Este însă o frazeologie năbădăioasă cu care conducătorii care şi-au pierdut oştile mai încearcă apusa lor putere şi fac pe disperaţii politici. Aceşti domni se pot agita.
Poate se pot chiar înnebuni unii pe alţii, dar nu nebunesc pe cumintele nostru popor secuiesc, muncitor.

Poporul acesta ştie să cumpănească greutatea stringentă a schimbărilor universal istorice şi a evoluţiunii, precum se vede şi din faptul că mica noastră naţiune, înconjurată de popoare străine, nu s-a putut păstra decât făcând politica reală.

Domnilor deputaţi, de multe secole – 1500 (sic!) de ani – secuimea trăieşte strânsă într-un colţ în munţii Ardealului. În acest enorm timp, partea cea mai mare a vieţii, secuimea a petrecut-o ca copil vitreg al statului ungar. (Aplauze prelungite.)

Viaţa tradiţională separată a acestui popor a căzut jertfă tendinţelor maghiare de unificare şoviniste, aproape tot aşa ca şi existenţa altor popoare vechi, locuitoare pe teritoriul statului ungar. (Aplauze unanime, strigări de bravo.)

Cât de dezvoltată a fost conştiinţa existenţei separate a secuilor faţă de orice alt popor şi chiar şi faţă de fratele său maghiar este destul să o dovedesc cu indicaţia eclatantului fapt istoric că oştirile secuieşti au luptat pe la 1600 alături de oştirile lui Mihai Viteazul. (Aplauze furtunoase. Strigări de bravo.)
Domnii mei, dacă aşa a fost în evul mediu, când de facto viaţa naţională a secuimii exista şi când deosebirile de interese o puteau duce pe astfel de acute loviri, cu atât mai mult s-au dezvoltat aceste deosebiri în evul nou, când şi cele mai mici urme de viaţă secuiască separată au fost şterse!
Chiar şi în timpul cel mai din urmă, guvernele ungare nu au recunoscut importanţa secuimii ungureşti, într-atâta chiar că în Ungaria, puternic dezvoltată de la 1867 încoace, aşa zicând numai această regiune a rămas nedezvoltată, neglijată, fără o reţea de căi ferate de oarecare valoare şi fără instituţii culturale, la înălţimea nivelului modern, aşa că funcţionarii maghiari trimişi în teritoriul secuiesc considerau numirile în acest teritoriu ca o dizgraţie, aş putea spune ca o deportaţie. (Aplauze.)

Domnilor deputaţi, prin hotărârea Conferinţei de Pace, România a devenit stăpâna ţării secuilor, şi prin aceasta îndreptarea neglijenţelor a trecut ca o problemă asupra guvernului român.

Limitele unei cuvântări parlamentare ar fi înguste ca să înşirăm toate câte ar fi de făcut, dar a căror realizare cu consideraţie şi bunăvoinţă a mult ar contribui şi la buna stare a secuimii şi la înflorirea ei, dar şi la ridicarea culturii şi cinstei statului. (Aplauze.)

Dintre problemele care aşteaptă soluţii le vom pomeni numai pe câteva din cele mai însemnate. După părerea mea, în rândul întâi ar fi nevoia de construire a reţelei de căi ferate, care să aibă ca rezultat legătura secuimii cu porturile mării. (Aplauze prelungite.)

Legătura aceasta ar fi cu atât mai însemnată cu cât este sigur că şi până aci interesele vitale ale secuilor tindeau spre sud (aplauze) *şi că ei, fiind un popor par excellence comercial, trecură pe drumuri muntoase, grele de umblat, trecură cu carele lor şi Carpaţii ca să-şi satisfacă trebuinţele lor.*
Domnilor deputaţi, tot atât de însemnat aş socoti şi sprijinirea eficace din partea statului, a bisericilor şi şcolilor, deoarece din cauza neglijării seculare de care am vorbit, secuii nu sunt în stare să-şi susţină institutele de cultură cu succes şi numai din propria putere.
De mâna întâi ar fi şi chestiunea funcţionărimii secuieşti. Într-o naţie atât de omogenă ca cea secuiască, îndrăznesc să afirm că ar fi în interesul cel mai înalt al statului să existe o întocmire care şi în administraţie, şi în justiţie ar fi favorabilă existenţei în masă a elementului secuiesc, sârguincios şi politicepse element de încredere.
Însă dacă susţinând unitatea statului român, poporul secuiesc şi-ar putea conduce afacerile sale cu o astfel de soluţiune a chestiunii, asta nu ar duce la ireden tism, ci din contră la începcierea trainică a mai bunei înţelegeri, care ar lipi pe secui de statul căruia ar avea să-i mulţumească pentru renaşterea vieţii sale tradiţionale. (Aplauze.)

Ca cetăţean credincios al statului român şi ca secui care îmi iubesc neamul, am venit în acest loc, nevoind să ţin seamă de acea teroare nestăpânită a societăţii cu care răposaţii conducători au voit să silească pe secui să se bată cu mori de vânt. (Aplauze.) *Noi am adus cu noi încredere şi ca răspuns cerem tot încredere.* (Aplauze.)

Domnilor deputaţi, părerile dumneavoastră nu tebuie să le întemeiaţi pe aparenţă, trebuie să vedeţi, să cunoaşteţi poporul secuiesc, muncitor, cu suflet cinstit, de aceea zic: ajutaţi-ne ca armele agitatorilor să le luăm prin aceea că nu veţi privi la noi ca învingătorul la învins, ci veţi privi ca prieten la prieten (aplauze prelungite...) *la acest popor de secui care mult a suferit şi care este vrednic de o soartă mai bună.*
Făcându-se astfel, eu sunt convins că în scurt timp poporul secuiesc va fi una din pietrele cele mai sigure la edificiul României Mari. (Aplauze prelungite şi îndelung repetate.)"

Surse: Ion Coja, Adevarul.ro

NAGY ATTILA

MEDITAŢIILE UNUI SECUI

Nu înţeleg de ce voi, românii, vă lăsaţi pradă şantajului politic al UDMR-ului

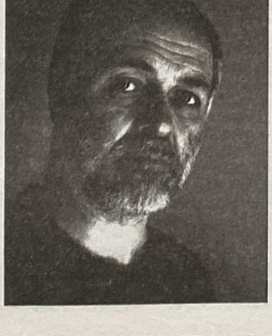

Mesajul ascuns şi neascuns al drapelului secuiesc, faţă de români, este neacceptarea autorităţii Statului Român, ceea ce, după mine, este inacceptabil.

Un articol despre autonomie, postat pe blogul ortodox **Război** întru **Cuvânt**, exprimă foarte clar esenţa cererii de autonomie a secuilor: a trăi fără români, în mijlocul României! Ceea ce este inadmisibil, după jertfele seculare are românilor pentru Ardeal. Din această cauză mă mir şi nu găsesc cuvinte, cum de-aţi luptat, voi, românii, pentru Ardeal iar acum vă lăsaţi pradă şantajului politic al UDMR-ului.

În sens spiritual, trăim în era dezmembrării, a împrăştierii, a haosului, care se manifestă în aşa-zisa diversitate sau multiculturalism şi care are la bază un fals comportament al omului exteriorizat: aşa numita toleranţă. Viaţa, redusă la exteriorităţe, fără fondul ontologic al vieţii, naşte indiferenţă. Unde sunt mai multe autorităţi autonome, mai multe semne ale autorităţii, apare indiferenţa faţă de autoritate şi faţă de însemnele sale. Dar stăpânii noi ai lumii au de câştigat de pe urma indiferenţei. Omul rămâne cu nevoia de ontologie, de autoritate autentică, pentru că se simte nesigur în interior. Şi astfel, prin această nesiguranţă, el cade pradă falselor idei ale lumii noi.

Şi veţi vedea, căci deja i-am întâlnit, vor apărea şi români „noi" - ca lumea şi stapânii ei - care zic că pe ei nu-i deranjează ziua de 15 martie, nici drapelul secuiesc, nici autonomia. Pe ei nu-i se deranjează pentru că au devenit indiferenţi faţă de propria lor identitate şi arată cât de relaxaţi sunt. Iar relaxarea devine un fel de atitudine socială. Dar această relaxare este periculoasă, pentru că n-are fond în sine, este un gol iar golul trebuie umplut.

Aici intră în scenă noii stăpâni ai lumii, care vor umple acest gol - o fac deja - prin întregul arsenal al doctrinei consumiste.

O poezie „dedicată" românilor

Cum de rămân nespânzuraţi

de Sándor Petőfi

Cum de rămân nespânzuraţi
Aceşti neruşinaţi şi hoţi?...
Poate doar pentru că nu sunt
Atâţia arbori pe pământ
De care să atârne toţi.
Oh, câţi tâlhari fac încă umbră
Pământului!... În câte-un strop
De s-ar preface fiecare,
Şi ar ploua din zare-n zare -
Ne-ar îneca un nou potop.

Tracomani şi röslerieni

Harald Haarmann

Începe să mă irite insistenţa şi, mai ales, maniera în care sunt contestate unele abordări în materie de istorie şi arheologie, anume cele care pledează pentru importanţa istorică a tracilor sau, şi mai „rău", a dacilor. Toate sunt luate în derizoriu şi băgate de-a valma în cazanul comun al „tracomaniei" sau „dacomaniei", ca manifestări patologice ale insuficienţei în materie de cercetare istorică.

Nu zic că nu sunt exagerări şi aberaţii printre argumentele care susţin identitatea tracă sau daco-getică a culturii noastre şi a multor altor culturi dar, până acum, nu am văzut contra-argumente ştiinţifice sau probe, ci doar referinţe la alte teorii, calificative, ironii, sarcasme, băşcălii. Îmi vine să iau un anti-tracoman de guler şi să-i zic aşa, „neştiinţific": *„Bă, ştii câte statui de daci sunt în lume? Ştii, bă, cum sunt ipostaziaţi dacii, în acele statui? De ce, bă, erau atât de frumoşi şi de mândri aceşti învinşi, sculptaţi de învingători?"*. A răspuns însă, deja, un doctor în istoria artelor, pe nume Leonard Velcescu, prin lucrarea sa ***"Les Daces dans la sculpture romaine - Étude d'iconographie antique"***, cu care şi-a luat doctoratul la Sorbona, în 2000. O fi şi el vreun tracoman...

Inventarul grosso modo al „impostorilor" traco-dacomani, menţionaţi şi caracterizaţi de contestatarii lor, include următoarele nume: Mihail Kogălniceanu, Cezar Bolliac, Mihai Eminescu, Bogdan Petriceicu-Haşdeu, Nicolae Densuşianu, Mircea Eliade, Vasile Lovinescu, Romulus Vulcănescu, Al. Brătescu-Voineşti, Edgar Papu, ca să-i menţionăm pe cei mai importanţi. Unii, în perspectiva contestatarilor, erau nişte exaltaţi (Kogălniceanu, Bolliac, Densuşianu, Eminescu), alţii doar „colaboraţionişti" ai dacismului (Eliade, Lovinescu, Vulcănescu), unul era falsificator notoriu al plăcuţelor de plumb de la Sinaia (Haşdeu), altul era protocronist „fundamentalist" (Edgar Papu) etc., iar Brătescu-Voineşti - un fantezist care susţinea că romanii au fost urmaşii tracilor... Aceasta din urmă, la o adică, stă în picioare chiar de la prima vedere, dacă dăm crezare legendei întemeierii Romei, cu cei doi fraţi crescuţi de lupoaică, descendenţi ai lui Eneas, eroul troian (Troia fiind, se ştie, o ceate tracă, iar lupoaica/lupul un simbol tracic)...

Leonard Velcescu

La lista de mai sus îi putem adăuga şi pe istoricii Procopius din Cesareea, Flavius Aurelius Cassiodor, Flavius Iordanes, Carol Lundius şi Carlo Troia care susţin, nici mai mult, nici mai puţin, că goţii sunt descendenţii geţilor, iar Zamolxe ar fi legislatorul lor suprem.

Trecând peste faptul că, adevărată sau nu, teoria lui Carolus Lundius relevă, în cel mai rău caz, nevoia goţilor de a-şi construi o ascendenţă ilustră (ca şi romanii, care au simţit nevoia de a se trage din dintr-un erou troian, ceea ce înseamnă că tracii aveau un prestigiu uriaş în epocă), este interesantă reacţia noastră (a unora dintre noi) de respingere a oricărei tentative de recuperare a demnităţii naţionale prin recurs la origine, pe motiv că falsificăm istoria. Cazul cu tăbliţele de la Tărtăria este aproape notoriu. Suntem singurii care contestă vechimea lor şi concluzia istorică implicită, de mărturie a celei mai vechi scrieri de pe pământ.

Referitor la această speţă, savantul german Harald Haarmann, expert mondial în istorie culturală, arheomitologie, istoria scrisului, evoluţia limbii şi istoria religiilor, autor a 40 de cărţi traduse în diverse limbi de circulaţie internaţională, editor şi co-editor a 20 de antologii, declara recent: *„Tăbliţele de la Tărtăria reprezintă o scriere. Aceasta are o vechime de peste 7.500 de ani. Pe vremea aceea, sumerienii nici nu ştiau că vor deveni sumerieni"*.

Ba mai vine şi Miceal Ledwith, fost consilier al Papei Ioan Paul al II-lea, care afirmă, textual şi ritos, în direct, la TVR Cluj, că *„ nu limba română este o limbă latină, ci mai degrabă limba latină este o limbă românească"*.

Deci aceştia ar fi, în mare, principalii vinovaţi de „malpraxis istoric" iar toţi „enoriaşii" care le iau în serios teoriile sunt nişte retardaţi semidocţi sau sfertodocţi. În privinţa contestatarilor lor, aceştia nu prea au nici nume, nici referinţe de calibrul celor contestaţi.

Şi, în timp ce noi băgăm adevărul sub preş, ca pe un gunoi, teoria "spaţiului vid" din **«Românische Studien»** a lui Eduard Robert Rösler (1871) se bucură de circulaţie şi de credibilitate în toată Europa şi chiar în lume, deşi este un studiu pueril şi aberant, care contrazice cele mai elementare cunoştinţe de istorie... Cei care se iau de piept cu "tracomanii" ar putea dovedi aceeaşi osârdie în a-l pune la punct pe Rösler, dacă sunt atât de grijulii cu istoria noastră... Şi dacă nu sunt cumva röslerieni.

Din păcate, aceste manipulări istorice, care, abil, invocă şi incriminează chiar manipularea, au efect în spaţiul public, prin aplombul cu care mimează autoritatea, fără a răspunde punctual la vreuna din problemele sensibile atinse de "tracomani". Şi astfel fezandaţi, din jena de cădea în capcana teoriei conspiraţiei, acceptăm pe nemestecate chiar conspiraţia.

Miceal Ledwith

Poate că ar trebui să mutăm discuţia din planul istoric în cel educaţional. Nu ştiu dacă noi, românii, suntem buricul lumii, dar dacă avem cu ce să susţinem asta, de ce să nu o facem? Hai să ne uităm în jur, să vedem cum fac alţii: ruşii, americanii, francezii, ungurii, evreii... Noi, de ce nu...? Răspunsul, după părerea mea, este: DE PROŞTI! Eu cred că e mult mai bine să li se spună copiilor, în şcoală, că sunt descendenţii unui neam eroic, mândru şi civilizat, şi să li se inducă o responsabilitate morală pe măsură, decât să li se impună ideea că suntem cu toţii scursura Europei, ceea ce nu reclamă nicio responsabilitate. Pentru că, într-adevăr, nu e suficient să afirmi că eşti cine eşti, trebuie să şi probezi asta, prin propriile fapte, prin propriile atitudini. Demnitatea, însă, se învaţă acasă şi se dezvoltă la şcoală.

P.S. *Care şcoală...?*

Miron Manega

Mircea Eliade

Piloţii orbi

Imoralitatea clasei conducătoare româneşti, care deţine „puterea" politică de la 1918 încoace, nu este cea mai gravă crimă a ei. Că s-a furat ca în codru, că s-a distrus burghezia naţională în folosul elementelor alogene, că s-a năpăstuit ţărănimea, că s-a introdus politicianismul în administraţie şi învăţământ, că s-au desnaţionalizat profesiunile libere - toate aceste crime împotriva siguranţei statului şi toate aceste atentate contra fiinţei neamului nostru, ar putea - după marea victorie finală - să fie iertate. Memoria generaţiilor viitoare va păstra, cum se cuvine, eforturile şi eroismul anilor cumpliţi 1916-1918, lăsând să se aştearnă uitarea asupra întunecatei epoci care a urmat unirii tuturor românilor.

Dar cred că este o crimă care nu va putea fi niciodată uitată: aceşti aproape douăzeci de ani care s-au scurs de la unire. Ani pe care nu numai că i-am pierdut (şi când vom mai avea înaintea noastră o epocă sigură de pace atât de îndelungată?!) - dar i-am folosit cu statornică voluptate la surparea lentă a statului românesc modern. Clasa noastră conducătoare, care a avut frânele destinului românesc de la întregire încoace, s-a făcut vinovată de cea mai gravă trădare care poate înfiera o elită politică în faţa contemporanilor şi în faţa istoriei: *pierderea instinctului statal*, totala incapacitate politică. Nu e vorba de o simplă găinărie politicianistă, de un milion sau o sută de milioane furate, de corupţie, bacşişuri, demagogie şi şantaje. Este ceva infinit mai grav, care poate primejdui însăşi existenţa istorică a neamului românesc: oamenii care ne-au condus şi ne conduc *nu mai văd*.

Într-una din cele mai tragice, mai furtunoase şi mai primejdioase epoci pe care le-a cunoscut mult încercata Europă - luntrea statului nostru este condusă de nişte piloţi orbi. Acum, când se pregăteşte marea luptă după care se va şti cine merită să supravieţuiască şi cine îşi merită soarta de rob - elita noastră conducătoare îşi continuă micile sau marile afaceri, micile sau marile bătălii electorale, micile sau marile reforme moarte.

Nici nu mai găseşti cuvinte de revoltă. Critica, insulta, ameninţarea - toate acestea sunt zadarnice. Oamenii aceştia sunt invalizi: nu mai văd, nu mai aud, nu mai simt. Instinctul de căpetenie al elitelor politice, instinctul statal, s-a stins.

Istoria cunoaşte unele exemple tragice de state înfloritoare şi puternice care au pierit în mai puţin de o sută de ani, fără ca nimeni să înţeleagă *de ce*. Oamenii erau tot atât de cumsecade, soldaţii tot atât de viteji, femeile tot atât de roditoare, holdele tot atât de bogate. Nu s-a întâmplat nici un cataclism între timp. Şi deodată, statele acestea pier, dispar din istorie. În câteva sute de ani după aceea, cetăţenii fostelor state glorioase îşi pierd limba, credinţele, obiceiurile - şi sunt înghiţiţi de popoare vecine. Luntrea condusă de piloţii orbi se lovise de stânca finală. Nimeni n-a înţeles ce se întâmplă, dregătorii făceau politică, neguţătorii îşi vedeau de afaceri, tinerii de dragoste şi ţărănii de ogorul lor. Numai *istoria* ştia că nu va mai duce multă vreme povara acestui stârv în descompunere, neamul acesta care are toate însuşirile în afară de cea capitală: *instinctul statal*.

Crima elitelor conducătoare româneşti constă în pierderea acestui instinct şi în înfiorătoarea lor inconştientă, în încăpăţânarea cu care îşi apără "puterea". Au fost elite româneşti care s-au sacrificat de bună voie, şi-au semnat cu mâna lor actul de deces numai pentru a nu se împotrivi istoriei, numai pentru a nu se pune în calea destinului acestui neam. Clasa conducătorilor noştri politici, departe de a dovedi această resemnare, într-un ceas atât de tragic pentru istoria lumii - face tot ce-i stă în putinţă ca să-şi prelungească puterea. Ei nu gândesc la altceva decât la milioanele pe care le mai pot agonisi, la ambiţiile pe care şi le mai pot satisface, la orgiile pe care le mai pot repeta. Şi nu în aceste câteva miliarde risipite şi câteva mii de consţiinte ucise stă marea lor crimă, ci în faptul că măcar acum, când încă mai este timp, nu înţeleg să se resemneze. [...]

Ştiu foarte bine că evreii vor ţipa că sunt antisemit, iar democraţii că sunt huligan sau fascist. Ştiu foarte bine că unii îmi vor spune că "administraţia" e proastă – iar alţii îmi vor aminti tratatele de pace, clauzele minorităţilor. Ca şi când aceleaşi tratate au putut împiedica pe Kemal Paşa să rezolve problema minorităţilor măcelărind 100.000 de greci în Anatolia . Ca şi când iugoslavii şi bulgarii s-au gândit la tratate când au închis şcolile şi bisericile româneşti, deznaţionalizând câte zece sate pe an. Ca şi când ungurii nu şi-au permis să persecute făţiş, cu închisoarea, chiar *satele germane*, ca să nu mai vorbesc de celelalte. Ca şi când cehii au şovăit să paralizeze, până la sugrumare, minoritatea germană!

Cred că suntem singura ţară din lume care respectă tratatele minorităţilor, încurajând orice cucerire de-a lor, preamărindu-le cultura şi ajutându-le să-şi creeze un stat în stat. Şi asta nu numai din bunătate sau prostie. Ci pur şi simplu pentru că pătura conducătoare nu mai ştie ce înseamnă un stat, *nu mai vede*.

Pe mine nu mă supără când aud evreii ţipând: "antisemitism", "fascism", "hitlerism"! Oamenii aceştia, care sunt oameni vii şi clarvăzători, îşi apără primatul economic şi politic pe care l-au dobândit cu atâta trudă risipind atâta inteligenţă şi atâtea miliarde. Ar fi absurd să te aştepţi ca evreii să se resemneze de a fi o minoritate, cu anumite drepturi şi cu foarte multe obligaţii - după ce au gustat din mierea puterii şi au cucerit atâtea posturi de comandă. Evreii luptă din răsputeri să-şi menţină deocamdată poziţiile lor, în aşteptarea unei viitoare ofensive - şi, în ceea ce mă priveşte, eu le înţeleg lupta şi le admir vitalitatea, tenacitatea, geniul.

Tristeţea şi spaima mea îşi au, însă, izvorul în altă parte. *Piloţii orbi!* Clasa aceasta conducătoare, mai mult sau mai puţin românească, politicianizată până în măduva oaselor - care aşteaptă pur şi simplu să treacă ziua, să vină noaptea, să audă un cântec nou, să joace un joc nou, să rezolve alte hârtii, să facă alte legi. Acelaşi şi acelaşi lucru, ca şi când am trăi într-o societate pe acţiuni, ca şi când am avea înaintea noastră o sută de ani de pace, ca şi când vecinii noştri ne-ar fi fraţi, iar restul Europei unchi şi naşi. Iar dacă le spui că pe Bucegi nu mai auzi româneşte, că în Maramureş, Bucovina şi Basarabia se vorbeşte idiş, că pier satele româneşti, că se schimbă faţa oraşelor – ei te socotesc în slujba nemţilor sau te asigură că au făcut legi de protecţia muncii naţionale.

Sunt unii, buni "patrioţi", care se bat cu pumnul în piept şi-ţi amintesc că românul în veci nu piere, că au trecut pe aici neamuri barbare etc. Uitând, săracii că în Evul Mediu românii se hrăneau cu grâu şi peşte şi nu cunoşteau nici pelagra, nici sifilisul, nici alcoolismul. Uitând că blestemul a început să apese neamul nostru odată cu introducerea secarei (la sfârşitul Evului Mediu), care a luat pretutindeni locul grâului. Au venit apoi fanarioţii care au introdus porumbul - slăbind considerabil rezistenţa ţăranilor. Blestemele s-au ţinut apoi lanţ. Mălaiul a adus pelagra, evreii au adus alcoolismul (în Moldova se bea până în secolul XVI bere), austriecii în Ardeal şi "cultura" în Pricipate au adus sifilisul. Piloţii orbi au intervenit şi aici, cu imensa lor putere politică şi administrativă.

Toată Muntenia şi Moldova de jos se hrăneau iarna cu peşte sărat, căruţele începeau să colinde Bărăganul îndată ce se culegea porumbul şi peştele acela sărat, uscat cum era, alcătuia totuşi o hrană substanţială. Piloţii orbi au creat, însă, trustul peştelui. Nu e atât de grav faptul că la Brăila costă 60-100 lei kilogramul de peşte (în loc să coste 5 lei), că putrezesc vagoane întregi cu peşte, ca să nu scadă preţul, că în loc să se recolteze 80 de vagoane pe zi din lacurile din jurul Brăilei, se recoltează numai 5 vagoane şi se vinde numai unul (restul putrezeşte), grav e că ţăranul nu mai mănâncă, de vreo 10 ani, peşte sărat. Şi acum, când populaţia de pe malul Dunării e secerată de malarie, guvernul cheltuieşte (vorba vine) zeci de milioane cu medicamente, uitând că un neam nu se regenerează cu chinină şi aspirină, ci printr-o hrană substanţială.

Nu mai vorbiţi, deci, de cele şapte inimi din pieptul de aramă al românului. Sărmanul român, luptă ca să-şi păstreze măcar o inimă obosită, care bate tot mai rar şi to mai stins. Adevărul e acesta: neamul românesc nu mai are rezistenţa sa legendară de acum câteva veacuri. În Moldova şi în Basarabia cad chiar de la cele dintâi lupte cu un element etnic bine hrănit, care mănâncă grâu, peşte, fructe şi care bea vin în loc de ţuică.

Noi n-am înţeles nici astăzi că românul nu rezistă băuturilor alcoolice, ca francezul sau rusul, bunăoară. Ne lăudăm că "ţinem la băutură", iar gloria aceasta nu numai că e ridiculă, dar e în acelaşi timp falsă. Alcoolismul sterilizează legiuni întregi şi ne imbecilizează cu o rapiditate care ar trebui să ne dea de gândit.

...Dar piloţii orbi stau surăzători la cârmă, ca şi când nimic nu s-ar întâmpla. Şi aceşti oameni, conducători ai unui popor glorios, sunt oameni cumsecade, sunt uneori oameni de bună-credinţă, şi cu bunăvoinţă; numai că, aşa orbi cum sunt, lipsiţi de singurul instinct care contează în ceasul de faţă - instinctul statal - nu văd şuvoaiele slave scurgându- se din sat în sat, cucerind pas cu pas tot mai mult pământ românesc; nu aud vaietele claselor care se sting, burghezia şi meseriile care dispar lăsând locul altor neamuri... Nu simt că s-au schimbat unele lucruri în această ţară, care pe alocuri nici nu mai pare românească.

Uneori, când sunt bine dispuşi, îţi spun că n- are importanţă numărul evreilor, căci sunt oameni muncitori şi inteligenţi şi, dacă fac avere, averile lor rămân tot în ţară. Dacă aşa stau lucrurile, nu văd de ce n-am coloniza ţara cu englezi, căci şi ei sunt muncitori şi inteligenţi. Dar un neam în care o clasă conducătoare gândeşte astfel, şi-ţi vorbeşte despre calităţile unor oameni străini - *nu mai are mult de trăit*. El, ca neam, nu mai are însă dreptul să se măsoare cu istoria...

Că piloţii orbi s-au făcut sau nu unelte în mâna străinilor - puţin interesează deocamdată. Singurul lucru care interesează este faptul că nici un om politic român, de la 1918 încoace, n-a ştiut şi nu ştie ce înseamnă un stat. Şi asta e destul ca să începi să plângi.

(Vremea, Nr. 505, 19 Septembrie 1937, p.3)

EXERGUM

Du-te! Îmbrăţişează Columna infinirii cu palmele mâinilor deschise. Apoi, înălţându-ţi ochii, priveşte-o - şi vei cunoaşte, astfel, într-adevăr, sinele cerului.

Constantin Brâncuşi

CACIALMAUA UNEI REABILITĂRI

Poezia „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”, condamnată încă o dată la moarte, de Justiția Română

Miron Manega

MOTO: *„Îl urăsc pe cel care mă iartă pentru ceea ce am făcut eu mai bun”*

(André Malraux, „Calea Regală”)

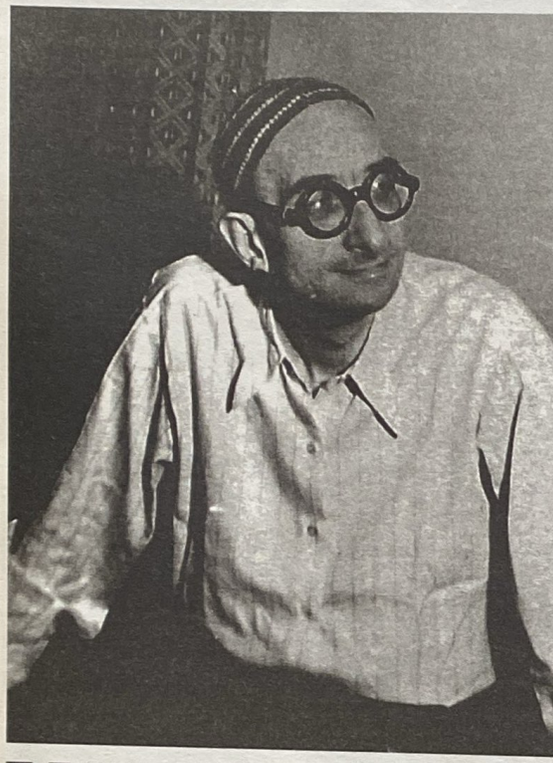

Unul dintre cei mai netrebnici și mai înșelători termeni juridici din legislația românească este acela de REABILITARE. Iar cea mai elocventă ilustrare a acestei netrebnicii este sentința din 4 mai 2011, a Tribunalului București, **în cazul** dosarului de revizuire a condamnării lui Radu Gyr pentru poezia *„Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”*, prin procesul deschis împotriva Statului Român și a Ministerului Public de fiica sa, Simona-Carmen Popa, în iunie 2010.

Calificativul de „netrebnic” nu se referă la termenul în sine, ci la modul în care a fost și este el instrumentat. Astfel, sentința dată de Tribunalul București nu a fost una de ACHITARE, ci una de REABILITARE, ceea ce a făcut ca, la recurs, Curtea de Apel București să respingă acordarea de daune morale reclamantei (Simona-Carmen Popa, fiica poetului). Misterul acestei sentințe rușinoase pentru Justiția Română ține de manipularea termenului REABILITARE, fie ea de drept sau judecătorească. Căci iată cum este explicat acest termen în Dicționarul Juridic:

***„REABILITARE JUDECĂTOREASCĂ** - reabilitare pronunțată de instanța de judecată la cererea celui interesat, în cazurile în care nu operează reabilitarea de drept. Reabilitarea judecătorească poate fi pronunțată numai după trecerea anumitor termene, la care se adaugă o fracțiune din durata pedepsei pronunțate. Ca și în cazul reabilitării de drept, termenele pentru reabilitarea judecătorească se socotesc de la data când a luat sfârșit executarea pedepsei principale sau de la data când aceasta s-a prescris, ori de la data actului de grațiere totală sau a restului de pedeapsă. Pentru admiterea cererii de reabilitare judecătorească se cere ca cel condamnat: să nu fi suferit o nouă condamnare; să aibă asigurată existența prin muncă sau prin alte mijloace oneste, ori să aibă vârsta de a fi pensionat sau să fie incapabil de muncă; să fi avut o bună conduită; să fi achitat în întregime cheltuielile de judecată și despăgubirile civile la plata cărora a fost obligat, afară de cazul când partea vătămată a renunțat la despăgubiri sau când instanța constată că cel condamnat și-a îndeplinit în mod regulat obligațiile privitoare la dispozițiile civile din hotărârea de condamnare. Reabilitarea judecătorească nu are ca urmare obligația de reintegrare în funcția din care infractorul a fost scos în urma condamnării, nici rechemarea în cadrele permanente ale forțelor armate sau redarea gradului militar pierdut. De asemenea, reabilitarea judecătorească nu are efect asupra măsurilor de siguranță, cu excepția interzicerii de a se afla în anumite localități și a interdicției de a reveni în locuința familiei pe o perioadă determinată. În caz de respingere a cererii de reabilitare judecătorească nu se poate face o nouă cerere decât după un termen legal stabilit. Reabilitarea judecătorească se anulează dacă după acordarea ei se descoperă că cel reabilitat mai suferise o altă condamnare, care dacă ar fi fost cunoscută, ar fi condus la respingerea cererii de reabilitare”.*

Am redat aproape în întregime explicațiile din Dicționarul Juridic ale termenului REABILITARE JUDECĂTOREASCĂ, din două motive. Primul - pentru a arăta, în toată splendoarea ei, cacialmaua justițiară a procesului de revizuire privind poezia *„Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”*. Căci, încă o dată, REABILITAREA JUDECĂTOREASCĂ nu înseamnă ACHITARE. Înseamnă ceea ce explică Dicționarul Juridic actual și *„nu are ca urmare obligația de reintegrare în funcția din care infractorul a fost scos în urma condamnării, nici rechemarea în cadrele permanente ale forțelor armate sau redarea gradului militar pierdut”*. Sensul juridic al termenului nu lasă nicio șansă de interpretare favorabilă „reabilitatului”, care rămâne captiv în propria sentință. Deci „infractorul” Radu Gyr nu poate fi reintegrat în drepturi nici măcar postum. Iar „infracțiunea” numită *„Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”* a rămas, practic, imprescriptibilă.

Al doilea motiv pentru care am redat în extenso explicațiile de dicționar ale termenului amintit este un fapt surprinzător și copleșitor în același timp : REABILITAREA este percepută, în spațiul public, ca o restabilire a dreptății, ca o reparație justițiară. Am citit cu surprindere, în Evz.ro, un titlu care prezintă procesul de revizuire a condamnării lui Radu Gyr ca pe o mare victorie postumă a nedreptățitului poet: CONTROVERSĂ. Poetul legionar Radu Gyr **a fost REABILITAT pentru „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”. INSTANȚA: „A fost o condamnare politică!”**. Conținutul articolului este corect în relatarea datelor, dar titlul este, intenționat sau involuntar, profund manipulatoriu, prin acreditarea ideii că, prin REABILITARE, i s-ar fi făcut dreptate lui Radu Gyr. Nu, nu i s-a făcut dreptate! S-a consfințit „justețea” sentinței de condamnare la moarte din 23 martie 1959 (comutată, prin decretul 162 din 5 mai 1960, emis de Prezidiul Marii Adunări Naționale, la *„20 de ani detențiune grea”*). Iată conținutul sentinței din 23 martie 1959: *„Tribunalul, în numele poporului hotărăște: făcînd aplicarea articolului 211 Cod Penal, cu unanimitate de voturi condamnă pe Demetrescu Radu Gyr la moarte pentru crima de insurecție armată prevăzută și pedepsită de articolul 211 Cod Penal prin schimbarea calificării conform articolului 292 Cod Juridic Militar din crima de uneltire contra ordinei sociale prevăzută și pedepsită de articolul 209 punct 1 Cod Penal. Făcînd aplicarea articolului 193/1 alineatul 3 Cod Penal cu unanimitate de voturi îl condamnă la 20 de ani detențiune grea pentru crima de activitate intensă contra clasei muncitoare și mișcării revoluționare. Îl condamnă și la 10 ani degradare civică conform articolului 58 Cod Penal și, în baza articolului 25 punct 6 Cod Penal, i se confiscă în întregime averea personală. Conform articolului 101 Cod Penal se va executa pedeapsa cea mai grea, adică pedeapsa cu moartea, 10 ani degradare civică și confiscarea totală a averii personale”.*

În iunie 2010, Simona-Carmen Popa, unicul copil al poetului Radu Demetrescu-Gyr, a cerut magistraților de la Tribunalul București, în baza Legii 221/2009 privind condamnările cu caracter politic, revizuirea condamnării primite de tatăl său în 1959.

La data de 4 mai 2011, după ce a amânat pronunțarea de trei ori, Tribunalul București a constat, totuși, caracterul politic al hotătârii numărul 62/30 martie 1959 pronunțată de Tribunalul Militar Regiunea a II-a, obligând Ministerul Finanțelor la plata sumei de 20.000 de euro daune morale, către Simona-Carmen Popa. Părea că s-a făcut, măcar simbolic, dreptate. Fals! Era un joc de ping-pong între instanțele judecătorești ale statului român, ceea ce avea să iasă la iveală imediat, la recursul judecat de Curtea de Apel București la 21 februarie 2012.

După ce, în motivare, această instanță recunoaște că, prin sentința penală nr. 62/1959, Radu Gyr a executat *„o condamnare care este calificată de legiuitor, potrivit art. 1 alin. 2 lit. a) din Legea nr. 221/2009, ca având caracter politic”*, aceeași Curte de Apel București consideră dreptul la despăgubire ca fiind neconstituțional: *„Potrivit legii speciale – 221/2009 – chiar dacă acțiunea este imprescriptibilă, dreptul la despăgubiri a fost declarat neconstituțional, iar potrivit legii generale - art. 505 – 506 Cod procedură penală - aplicată de instanță, acțiunea este prescriptibilă și nici nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de textele de lege menționate pentru admiterea cererii reclamantei, pentru că nu există o hotărâre definitivă de achitare, iar constatarea caracterului politic al condamnării nu este o noțiune juridică echivalentă cu cea a ACHITĂRII, ci cu cea a REABILITĂRII (s.n.). De aceea, obligarea pârâtului (Statul Român n. n.) la despăgubiri în baza art. 505 – 506 Cod procedură penală a fost pronunțată cu încălcarea dispozițiilor legale pe care instanța de fond și-a întemeiat hotărârea, deoarece aceste dispoziții legale sunt străine de obiectul cauzei, astfel că recursurile declarate de Statul Român și Ministerul Public vor fi admise în baza art. 3041 Cod procedură civilă, cu consecința respingerii cererii reclamantei având ca obiect obligarea Statului Român la plata unor despăgubiri morale”.*

Îndârjirea cu care se conservă sentința criminală dată în 1959 împotriva lui Radu Gyr nu-și are rațiunea - așa cum ar părea, la prima vedere - în „zgârcenia” statului român, care nu vrea să scoată din buzunar 20.000 de euro, ci în disperarea de a apăra cu orice preț toate sentințele din perioada regimului stalinist. De ce? Iată explicația: în **Legea nr. 217/2015 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii** (așa-zisa Lege anti-legionară), la Art. 2 litera c) se face următoarea precizare: *„prin persoană vinovată de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război se înțelege orice persoană condamnată definitiv de către o instanță judecătorească română ori străină sau prin orice hotărâre recunoscută în România, potrivit legii, pentru una sau mai multe infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război, precum și persoana din conducerea unei organizații al cărei caracter criminal a fost constatat prin hotărârea unei instanțe penale internaționale”.*

Or, singurele instanțe care au decis condamnarea lui Radu Gyr, dar și a altor personalități de marcă ale istoriei și culturii (mareșalul Ion Antonescu, Iuliu Maniu, Corneliu Coposu, ÎPS Bartolomeu Anania, N. Steinhardt, Arsenie Boca, Mircea Vulcănescu, Pamfil Șeicaru, Stelian Popescu, Nichifor Crainic, Ilie Rădulescu) sunt tribunalele staliniste, în speță Tribunalele Poporului sau, în unele cazuri, Tribunalul Militar. „Vinovăția” lui Radu Gyr, invocată de Tribunalul Militar Regiunea a II pentru a-l condamna pe acesta la moarte, prin sentința penală nr. 62/1959, are, conform Legii anti-legionare, caracter genocidar. Dacă Tribunalul București ar fi dat, la 21 februarie 2012, o sentință de ACHITARE a lui Radu Gyr, aceasta ar fi creat un precedent stânjenitor în revizuirea altor procese politice, căci ar fi putut duce la anularea SURSEI DE DREPT a Legii 217. Căci, așa cum bine remarca redutabilul analist Ioan Roșca într-o emisiune televizată, singurele surse de drept în condamnarea legionarilor și a mișcării legionare sunt sentințele politice de după 1945, în special cele date de Tribunalul Poporului - principalul instrument al GENOCIDULUI COMUNIST. Dacă, printr-un miracol, sentințele criminale ale Tribunalelor Poporului ar fi anulate, Legea 217/2015 și-ar pierde atât sensul, cât și efectele, căci nu ar mai avea pe cine sau ce să incrimineze. Or, în condițiile actuale, această lege nu numai că validează și protejează GENOCIDUL COMUNIST generat de acele sentințe, dar și obligă instanțele judecătorești să-și „alinieze” de-acum sentințele în procese similare, cu impunerile acestei legi.

Mascarada procesului Radu Gyr este, de fapt, o reconfigurare a vechilor procese politice din perioada 1945-1964, care se desfășurau în conformitate cu punctul 41 din „Directivele NKVD pentru țările din Europa de Est”: *„Trebuie împiedicată cu orice preț reabilitarea celor condamnați în procese politice. Dacă această reabilitare devine inevitabilă, se admite doar cu condiția ca acel caz să fie considerat o greșeală judecătorească, condamnatul nu va fi judecat, ci doar grațiat; nu va avea loc reluarea procesului*, respectiv autorii judecății greșite nu vor fi convocați”. În cazul lui Radu Gyr, din motive de „corectitudine politică”, condamnatul nu a fost ACHITAT, ci doar REABILITAT. Iar reabilitarea... am văzut ce înseamnă.

Reamintesc că Radu Gyr a fost condamnat la moarte pentru poezia „Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”, una dintre cele mai frumoase și mai tragice din literatura română, considerată de autorități drept mijloc de instigare la luptă împotriva regimului comunist. Condamnarea indirectă, printr-o sentință perfidă de REABILITARE, a făptei lui Radu Gyr (poezia) de către Tribunalul București, în tandem cu Curtea de Apel București, pune Justiția Română în cea mai clară și mai proastă lumină care, de fapt, o definește: complice și continuator loial al misiunii Tribunalelor Poporului. Martor peste veac al acestei complicități criminale rămâne poezia **„Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!”**. Care este, iată, încă o dată, osândită. Iar justiția română își apără cu îndârjire statutul de asasin al istoriei și demnității naționale.

P.S. Radu Gyr a fost poet, dramaturg, eseist și gazetar român, conferențiar la Facultatea de Litere și Filosofie din București. A fost membru de seamă al Mișcării Legionare, comandant legionar și șef al regiunii Oltenia. În timpul scurtei coguvernări legionare, în cadrul regimului antonescian (septembrie 1940 - ianuarie 1941), Radu Gyr a fost director general al teatrelor. În această calitate a avut inițiativa **înființării Teatrului Evreiesc Baraşeum din București**, singurul teatru evreiesc din Europa, care a funcționat în tot restul anilor celui de-al Doilea Război Mondial.

Radu Gyr a fost întemnițat de patru ori: prima dată în timpul dictaturii regale a lui Carol al II-lea, când a fost închis în lagărul de la Miercurea Ciuc, alături de Mircea Eliade, Nae Ionescu, Mihail Polihroniade și alți intelectuali de extremă dreaptă din perioada interbelică. A doua oară în timpul regimului Ion Antonescu, după care a fost trimis, spre „reabilitare”, pe front, în linia întâi, în așa-zisele „batalioane de la Sărata”. S-a întors din război rănit, dar în viață. A treia oară a fost arestat în 1945, când regimul comunist l-a încadrat în „Lotul II al ziariștilor” (Pamfil Șeicaru, Stelian Popescu, Nichifor Crainic, Ilie Rădulescu), iar justiția l-a condamnat la 12 ani de detenție politică. A revenit acasă în 1956 dar, după doi ani, a fost arestat din nou (pentru a patra oară) și condamnat la moarte pentru poezia-manifest „Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!”

Miron Manega

Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru pâtule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin șanțuri,
pentru cântecul tău țintuit în piroane,
pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Nu pentru mania scrâșnită-n măsele,
ci ca să aduni chiuind pe tapsane
o claie de zări și-o căciula de stele,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Așa, ca să bei libertatea din ciuturi
și-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
și zărzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Și ca să pui tot sărutul fierbinte
pe praguri, pe prispe, pe uși, pe icoane,
pe toate ce slobode-ți ies înainte,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

Ridică-te, Gheorghe, pe lanțuri, pe funii!
Ridică-te, Ioane, pe sfinte ciolane!
Și sus, spre lumina din urmă-a furtunii,
ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!

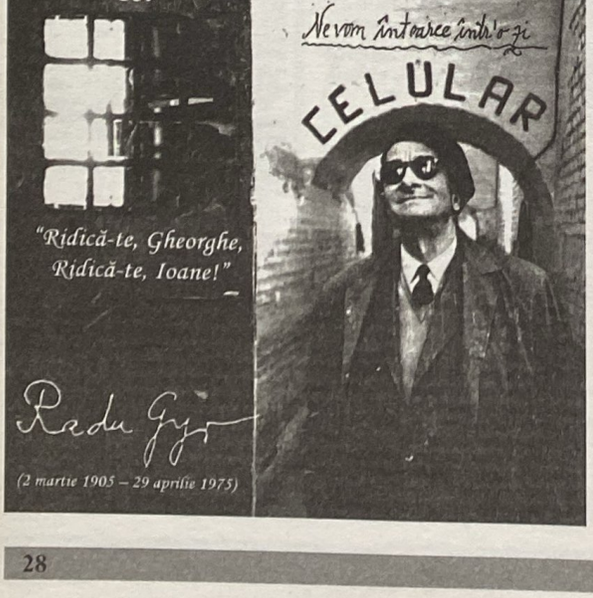

EXERGUM

O *pasăre* a intrat, odată, prin fereastra *Atelierului* meu. Și încerca să iasă bătând în geam și nu găsea ieșirea - căci se lovea mereu de sticlă. S-a așezat apoi să se odihnească. Și a încercat din nou și a ieșit. Sculptura este la fel: dacă găsești acel geam, te ridici înspre cer, intri în împărăția cerurilor...

Constantin Brâncuși

DAN PURIC:

„Noi, ca popor, trebuie să ne retragem în munţi - în cultură. Altfel, ne calcă gorilele cu jeep-ul”

Un interviu cu Dan Puric, dacă eşti acordat pe frecvenţa lui de emisie, devine, în mod fatal şi fericit, o tulburătoare maieutică despre adevărurile fundamentale ale lumii în care trăim, văzute de pe scândura scenei pe care trudeşte. *“Când faci un bine pentru ţară* - spune el - *nimeni nu-l recunoaşte. Este ca într-o caricatură dintr-un ziar franţuzesc: o mamă scapă copilul din braţe într-un râu. Un tânăr, care se afla pe acolo, îşi riscă viaţa, sare în râu şi salvează copilul. Vine mama copilului şi, în loc să-i mulţumească salvatorului, îl întreabă: „Dar basca unde este?”. Ei bine, asta mi s-a întâmplat mie, timp de 20 de ani, cu autorităţile din România: mă întrebau de lucruri bune), a ieşit la vedere, s-a cristalizat şi a creat o piaţă. O piaţă falsă, o piaţă a nonvalorii.*

A amatorismului?

Nu, nu a amatorismului, pe care nu e bine să-l jignim, căci el reprezintă o fază a dezvoltării artistice. Şi eu vin din zona aceea. Aici e vorba de o piaţă a noncultului.

Caracterizaţi în câteva cuvinte noncultura.

Promiscuitate, pornografie, kitsch.

Ce s-a întâmplat cu valorile culturale? Cum au supravieţuit?

Cum spuneam, oamenii noştri politici – haimanalele politice, de fapt – n-au mai avut nevoie de legitimarea prin artă. În aceste condiţii, marii artişti, dezamăgiţi şi deprimaţi, s-au retras în

bască. Şi-mi dădeau diurna după ce mă întorceam din străinătate. Ba îmi mai scoteau şi ochii, că mi-au făcut o favoare, lăsându-mă să plec, să joc la Teatrul Regal din Anglia”.

„Capitalismul de grotă nu are nevoie de cultură”

V-aţi raportat vreodată la dimensiunea economică a actului de creaţie artistică pe care îl comiteţi?

Înainte de toate, trebuie făcută o trecere în revistă a schimbării de context istoric. Este evident că, după 1989, teatrul, arta în general, a funcţionat conform statutului impus de ghetoul neocomunist: ca o instituţie de supravieţuire. Elementul de viaţă era nul. În acest sens, trebuie să ne gândim la două etape: până în 1989 şi după 1989. Până în 1989, destinul profesionalismului şi al valorii era cel al monopolului ideologic. Puterea politică fiind monocefală, confisca valorile, pentru a se legitima prin ele, le instrumenta în scopuri ideologice, propagandistice, pe ideea de naţionalism comunist sau de comunism pur şi simplu.

Naţionalismul comunist nu e cumva o aberaţie, o struţo-cămilă? Căci, se ştie, comunismul este în esenţă cosmopolit, internaţionalist, iar naţionalismul ţine mai mult de doctrinele de dreapta...

Cei care au inventat comunismul l-au făcut iniţial internaţionalist. Pe parcurs li s-a stricat jucăria şi s-a ajuns la naţionalismul de tip comunist, care este diferit de naţionalismul creştin-ortodox sau cel de tip masonic.

Adică la un naţionalism “de partid şi de stat”...

Exact. Aici, condiţia artistului era una de lagăr. El era folosit pentru a preamări, pentru a lăuda. Doar zona de divertisment era ceva mai liberă, dar şi aceea era cenzurată. Asta nu înseamnă că, în aceste condiţii, nu s-au produs opere de artă, chiar în zonele de cenzură. În clipa în care, în 1989, s-a spart zidul şi am intrat în neocomunism, iar “eşalonul doi” a devenit mafie, forţă economică, n-a mai fost nevoie de propagandă prin sectorul artistic. Valoarea a fost lăsată de izbeliţe, nu mai prezenta nici un interes, căci capitalismul de grotă nu are nevoie de cultură.

„Haimanalele politice n-au avut nevoie de legitimarea prin artă”

S-a întâmplat atunci un contrafenomen care ţine de antropologia culturală: tot ce a fost pseudo-cultură înainte de 1989, tot ce a fost de proastă calitate (“Cântarea României” de exemplu, dar nu în totalitatea ei, căci s-au petrecut acolo şi instituţii bugetare, cu economii de tip primitiv, în care toată lumea este egală. În zona de subzistenţă economică, mai exact. Iar în zonele performante, de televiziune să zicem, au apărut oameni de calitate îndoielnică din toate punctele de vadere.

România e vinovată în totalitate de ce i se întâmplă pe acest spaţiu al culturii?

Nu putem să aruncăm această vină numai pe spatele României, pentru că procesul de mitocănizare e internaţional. “Familia Bundy”, sitcomurile, toate cultivă instinctele gregare. Mitocanul internaţional şi-a dat mâna cu mitocanul naţional. Mai există şi o problemă de antropologie culturală: nivelul cultural al unei ţări are legătură cu gusturile conducătorilor politici şi ale liderilor economici. Ei bine, aceşti lideri, cei din ’90 încoace, vor manele. De fapt, cultură de tip manea. Să nu se înţeleagă că aş avea ceva cu maneliştii, căci nu există acestui tip de noncultură este problema, ci frecvenţa şi întinderea apariţiei lor la televizor, în zona divertismentului de proastă calitate, a băşcăliei, care a luat locul umorului.

„După 20 ani de imbecilizare, calitatea este respinsă”

Care este, de fapt, diferenţa dintre băşcălie şi umor?

Înainte de ’89, un Toma Caragiu sau un Amza Pellea practicau umorul, care este o valoare a inteligenţei. Ca orice act artistic - vorba lui Heidegger - umorul te trezeşte din rutină. La noi el a fost o armă de apărare şi de rezistenţă. Umorul are dimensiuni sacre, spre deosebire de băşcălie, care desacralizează totul. Băşcălia este de tip ateu, neantizant, ea îşi bate joc de orice fel de valori şi repere. Acest sistem demolant al valorilor, care aparţine omului mic, a ieşit în faţă. Şi atunci a început să se creeze pe bandă rulantă doar acest gen de divertisment, invocând ratingul. Ceea ce este un fals, atâta timp cât excluzi alternativa.

Telenovelele fac parte din categoria incriminată?

Telenovelele sunt specifice lumii a treia. Ele sunt nocive chiar şi pentru actori. Eu nu-mi acuz colegii, Doamne fereşte, pentru că săracii nu mai au unde să-şi practice meseria. Acceptă aşadar să joace în telenovele, amestecându-se cu amatorii. E ca şi când un neurochirurg ar avea mâna dreaptă un brancardier, care mai e şi murdar pe mână. Imediat se face infecţie. Prin analogie, aşa ajungi să vezi un actor profesionist înconjurat de doi-trei amatori. Şi ştiţi ce se întâmplă? Profesionistului îi scad reflexele, are loc o contaminare inversă şi toţi actorii par amatori. Revenind la noncultură în sensul larg, efectele ei sunt dezastruoase în timp pentru consumatori. Hrana aceasta surogat devine din ce în ce mai agresivă şi aproape o chestiune de şantaj. După 27 ani de imbecilizare, dacă oferi calitate, ea este respinsă, căci între timp s-a creat dependenţa. Vorba lui Socrate: piaţa este plină de lucruri de care n-am nevoie. Acum consumatorii au false necesităţi, false determinări.

„Au făcut din cultură un fel de rezervaţie”

Spuneaţi ceva de alternative. Unele televiziuni au programe culturale.

Este doar o mimare a alternativei. Şi când spun asta mă gândesc la TVR Cultural sau TVR Internaţional, care sunt nişte catastrofe. Ei, săracii, nu înţeleg că actul de cultură este un organism plin de vitalitate şi nu ştiu să lucreze cu aşa ceva. Au făcut din cultură un fel de rezervaţie, un muzeu. Cultura înseamnă coeficient de putere naţională. Să ne uităm puţin la ţările civilizate. Şi acolo este o luptă acerbă între structurile de market şi cele culturale. Şi totuşi, cu excepţia unor canale super-elitiste cum este Mezzo, ei reuşesc să-şi manageriezе inteligent potenţialul cultural, performanţele culturale, pe care le “injectează” în programele şi emisiunile Tv, alături de alte emisiuni, unde cultura funcţionează mai bine decât izolată. La noi programele culturale sunt îngheţate şi convenţionale...

Ca la un parastas...

Chiar aşa. Şi-atunci, omul de cultură, artistul, care este viu, n-are unde să se ducă: la muzeu nu vrea, în partea cealaltă nu-l primeşte nimeni.

V-aţi confruntat cu această situaţie?

Bineînţeles. Eu am filmat la BBC, la RTL, în Anglia, în Franţa, peste tot, cu spectacole de pantomimă. În România nu am apucat să intru în nici o televiziune. Nu m-a primit nimeni, nici chiar în Televiziunea Română. Şi n-o spun ca să mă plâng, vă răspund la întrebare.

Poate n-aţi insistat destul...

Ba da. M-am înscris inclusiv la concursul de scenarii. Dar, vedeţi dumneavoastră, ei mă consideră tot outsider, n-am fost ales. Au pus tot murdăriile lor ieftine, care le ilustrează perfect natura inferioară. Pentru că oamenii superiori sunt responsabili. De exemplu, dacă un om ajunge director al unui teatru naţional, sau al unei

televiziuni naţionale, el este responsabil faţă de naţiunea respectivă. Şi toată strategia sa managerială trebuie să ţină seama de această exigenţă majoră, a interesului naţional.

„Există două culoare de jogging către cimitir”

Ce strategie culturală ar trebui aplicată în România?

O politică a certitudinii. Eu nu fac exerciţii socratice asupra mamei mele. Pe de altă parte, cum să faci exerciţiu de democraţie în valorile naţionale, punând-o pe Mihaela Rădulescu alături de Noica sau Eminescu? Henry Coandă a spus că avem atât de multe genii că putem da cu împrumut. Este o certitudine. Iar certitudinile încep cu conştiinţa. Am fost debusolat pe vremuri, când un secretar literar de la Iaşi mi-a spus că Eminescu a fost şi poet. “Cum ŞI poet?” – l-am întrebat eu, indignat. “Păi da, mă, că a fost mai întâi o conştiinţă”. O afirmaţie care face cât toată istoria literaturii a lui George Călinescu.

Ce perspective avem să ieşim din situaţia în care suntem acum?

Ştiţi ce coeficient de inteligenţă şi de talent are poporul ăsta? Vă rog să mă credeţi, pentru că vorbesc în cunoştinţă de cauză, în două săptămâni Televiziunea Română poate deveni, în materie de divertisment, cea mai performantă din lume. Ceea ce, evident, nu se va întâmpla, din cauza acestei dictaturi a nonvalorii.

Dar vine o generaţie foarte bine înarmată genetic împotriva acestor rechini, care le va pune mari probleme peste 10-15 ani. Asta este, în cultură depunerile sunt lente. Mai ales că acum avem o şcoală de teatru distrusă, o ciupercărie de academii de teatru din care actorii ies fără pregătire şi fără perspective... În momentul de faţă există două culoare de jogging către cimitir: pensionarii, care sunt morţi de vii, şi tinerii, care sunt deja pensionari.

Există alternativa emigrării...

Da. Şi asta este, de fapt, criza tineretului de la noi: din zece inşi nouă pleacă afară. Iar problema este că ei nu pleacă din cauza banilor, ci din cauza imposibilităţii de a se manifesta. Această criză a potenţialului care n-are unde să se manifeste, a fost creată de nonvalorile iresponsabile din România, care nici măcar nu-şi pun problema ce face tineretul după ce termină şcoala. Iar reacţia acestuia de a pleca, este corolarul replicii vulpii din “Micul prinţ”: *“Dacă vrei să fim prieteni, îmblânzeşte-mă, educă-mă. Dacă m-ai educat, eşti responsabil”.*

Deci, încă o dată, există o soluţie de supravieţuire?

Noi, ca popor, pentru a supravieţui, trebuie să ne retragem în munţi - în cultură. Altfel ne calcă gorilele cu Jeep-ul.

Interviu realizat de Miron Manega

FLORIN ZAMFIRESCU

MICROSCOP TEATRAL

Visul unei nopţi de vară, la Teatrul Naţional din Bucureşti...

Ce mai poate sa facă un director de teatru, atunci când invită să monteze, la el în teatru, o somitate occidentală, aşa cum este Petrică Ionescu, regizor român cu un mare palmares în occident? Nu mai poate decât să aştepte premiera şi să spere că a făcut un lucru bun.

Prin aceasta nu vreau să disculp pe nimeni, vreau doar să pun pe lamela microscopică o situaţie dintre cele mai bizare, de la Naţional.

Domnilor, nimeni nu este garantul unui succes automat, dar ce s-a întâmplat aici depăşeşte orice previziune.

Probabil, din dorinţa expresă de inedit, Petrică Ionescu riscă o montare, fără să citească piesa, sau străduindu-se să o uite complet...

Spectacolul nu se poate analiza decât dacă te bântuie o dorinţă masochistă. Se pot doar pune întrebări fără ambiţia de a da şi răspunsuri.

Una dintre întrebări ar fi: cum poţi să terorizezi o trupă de actori pregătiţi să facă teatru, cerându-le performanţe de revistă şi de circ? Priveam cu durere la tineri actori şi studenţi UNATC care, plini de onestitate, făceau „ca toţi dracii”, doar-doar îl vor servi pe maestrul fără idei şi concepţie. Se ştie că, atunci când obosesc actorii pe scenă, obosesc şi spectatorii, iar când se plictisesc actorii, se vor plictisi şi spectatorii.

Nu te puteai plictisi dar, de obosiţi ce eram, am părăsit teatrul împleticindu-ne, cu toţii. Fiecare tablou îţi stârnea doar aprecieri pecuniare - cât o fi costat asta? Fiindcă, în materie de cheltuieli, teatrul a fost foarte generos cu creatorul.

Nici o noimă în ce priveşte povestea, conflictul, logica şi inventivitatea artistică, cu excepţia a vreo două momente, alături de operă, şi cu trimitere la alte producţii contemporane („Las Fierbinţi”).

La Petrică Ionescu piesa lui Shakespeare nu e comedie. Este caraghiozlâc cu pretenţii de unicat, ca să nu poată fi acuzat de plagiat. Din tot spectacolul, am rămas cu imaginea acelui falus din butaforie, pe care actriţe în toată firea îl mângâiau lasciv, pe principiul „vino mamă ca să vezi de ce m-am făcut actriţă”!

Voi dezvălui acum, în premieră absolută, un precedent al acestui spectacol catastrofă.

Am fost convocat de fostul meu coleg Petrică Ionescu, cu vreo şase luni înainte de premiera de la Naţional, să discutăm despre o posibilă colaborare pentru Teatrul de pe Lipscani, în piesa „Aşteptându-l pe Godot”, într-o distribuţie deosebit de onorantă. La un moment dat, înainte ca Petrică să plece undeva, în orientul Asiei, să monteze, am avut o primă întâlnire, pregătitoare - lectură şi concepţie regizorală. Lectura a fost pigmentată cu lămuriri aproape exhaustive cu privire la montare.

Am aflat astfel că urma să luăm lecţii de circ şi scamatorie, să ne familiarizăm cu aparate de prestidigitaţie ca „tăierea femeii în două”, levitaţii şi... nu mai ţin minte câte alte năzbâtii.

Petrică a plecat apoi la treaba lui, iar eu am rămas să rumeg cele auzite şi să recitesc la infinit piesa respectivă. Negăsind nicio legătură între viziunea creatorului cu textul propus, am îndrăznit să-i scriu, cam cu trei luni înainte de începerea repetiţiilor, că nu mă simt în stare, că nu voi face faţă cerinţelor şi că prefer să mă retrag... Nu ştiu ce gândeau ceilalţi interpreţi aleşi, dar credeam că Petrică Ionescu va monta piesa la Naţional, Teatrul de pe Lipscani anunţându-l că nu poate susţine producţia, mult prea costisitoare.

Când colo? Iată-mă în public, spectator la o altă piesă montată de Petrică, curios să văd un rezultat spectaculos.

Dragi actori de la Teatrul Naţional din Bucureşti, vă rog să nu-mi purtaţi pică pentru cele înşeilate aici. Voi nu aveţi nicio altă vină decât aceea de a fi corecţi, vai de capul nostru de executanţi, din care scapă doar cine mai poate!!!

Deficitul bugetar, între diversiune şi hoţie

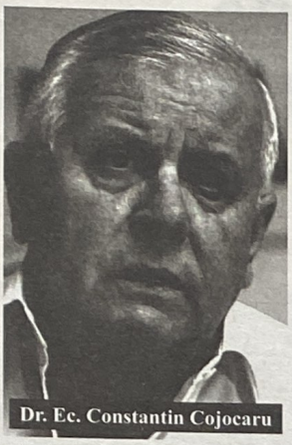

Dr. Ec. Constantin Cojocaru

1 În prima jumătate a acestui an, bugetul public a înregistrat un deficit de peste 6 miliarde de lei, dublu faţă de aceiaşi perioadă a anului trecut. Miliarde care, evident, au fost împrumutate şi vor trebui date înapoi, cu dobânda aferentă.

Creşterea datoriei publice reprezintă unul din instrumentele prin care PSD-ul poate face rost de banii cu care să plătească creşterile de salarii şi pensii, promise prin programul electoral cu care a câştigat 18% din voturile cetăţenilor României, suficiente pentru a obţine dreptul de a guverna ţara, pentru a o fura, în continuare.

Mai sunt şi alte astfel de instrumente financiare, prin care PSD va încerca să-i tragă pe sfoară pe români, printre care şi inflaţia, declanşată, deja, de Banca Naţională a României, care a început să erodeze puterea de cumpărare a salariilor şi pensiilor.

Prin creşterea datoriei publice, pentru a mitui actuala generaţie de votanţi, Pesediştii condamnă viitoarele generaţii de români să plătească pentru menţinerea lor la guvernarea ţării.

2 Prin programul electoral, ca şi prin cel de guvernare, PSD s-a angajat să nu ajungă la un deficit bugetar mai mare de 3% din PIB, prag stabilit prin normele Uniunii Europene.

Acum, văzând că au nevoie de mai mulţi bani, pe care nu-i pot obţine decât prin împrumuturi, economiştii vopsiţi ai PSD-ului au început să ţipe împotriva Uniunii Europene, care, vezi Doamne, nu permite României să se împrumute mai mult, că investească, să se dezvolte etc. Aceşti economişti mai au un pic şi îl vor declara pe Liviu Dragnea erou naţional, pentru că „îndrăzneşte" să încalce normele convenite de organele de conducere ale UE referitoare la limitarea deficitelor bugetare, a datoriilor publice, a inflaţiei etc.

3 Este adevărat că multe norme, multe politici economice ale Uniunii Europene sunt contrare intereselor popoarelor europene, ele apărând, de fapt, interesele mafiei financiare transnaţionale, care controlează organismele Uniunii, tot aşa cum controlează şi statele membre. Normele UE referitoare la disciplina financiară, la limitarea deficitelor bugetare, a datoriilor publice, a inflaţiei etc. sunt, însă, primtre puţinele norme UE care apără interesele popoarelor europene.

4 Datoria externă totală, publică plus privată, a României se menţine, de mulţi ani, la peste 90 miliarde de euro, pentru care plătim, ÎN FIECARE AN, ca rate şi dobânzi, peste 50 miliarde de euro, adică mai mult de o treime din PIB-ul pe care îl creăm. Cu aceste 50 miliarde de euro am putea, ÎN FIECARE AN, să construim 5.000 kilometri de autostradă. În numai doi ani, am fi putut construi un sistem de autostrăzi de peste 10.000 kilometri, de aceeaşi densitate şi calitate ca cel al Germaniei. Noi plătim cele 50 miliarde de euro mafiei financiare transnaţionale, în fiecare an, de peste un deceniu.

5 Creşterea uriaşă a datoriilor guvernelor lumii reprezintă una din cele mai mari ameninţări la adresa prosperităţii şi securităţii popoarelor. Priviţi ce s-a întâmplat şi se întâmplă cu Grecia, Italia, Spania, Portugalia etc. Mafia financiară transnaţională corupe guvernele, pe care le împrumută, în condiţii înrobitoare, obligând, apoi, popoarele să plătească dobânzi uriaşe. În final, trebuie să plătească cu porturi, aeroporturi, insule etc.

Banii împrumutaţi de guvernele corupte nu sunt folosiţi pentru investiţii, pentru dezvoltare, aşa cum li se spune popoarelor, ci pentru achiziţii de bunuri şi servicii, în special de arme, furnizate tot de mafia financiară transnaţională, care îşi umflă, astfel, conturile, pe seama popoarelor.

6 Statele, guvernele nu au nevoie de împrumuturi. Ele pot şi trebuie să funcţioneze cu banii puşi la dispoziţia lor de către cetăţenii lor, prin sistemele de taxe şi impozite. Statele suverane pot şi trebuie să funcţioneze cu bugete echilibrate.

7 Statele şi popoarele suverane pot decide să aloce oricât din PIB-ul lor pentru investiţii, publice şi private, pentru dezvoltare. Nu au nevoie de împrumuturi. Dacă sunt suverane şi responsabile faţă de generaţiile viitoare ale cetăţenilor lor.

8 De peste 10 ani, prin proiectul cunoscut sub denumirea de LEGEA COJOCARU, am propus crearea unui Fond Naţional de Capital Distributiv, prin instituirea unui impozit progresiv pe marile proprietăţi, marile averi, marile capitaluri, prin care am putea prelua la Fond circa 20% din PIB.

După 1989, în România, marile capitaluri nu s-au acumulat pe calea naturală, prin economisirea unei părţi din veniturile câştigate cinstit şi investirea acestora, transformarea lor în capitaluri: construcţii, maşini, utilaje, echipamente etc. Marile capitaluri, marile averi s-au acumulat prin furt, prin megahoţiile „legale" numite „privatizări" şi „retrocedări" sau prin contracte cu statul român corupt. Furt pe baza legilor strâmbe, adoptate de parlamente de hoţi.

9 Cei care au devenit proprietarii capitalului românesc, peste 80% fiind străini, îşi însuşesc profituri care reprezintă aproape două treimi din PIB-ul creat, în prezent, în România, adică peste 90 miliarde de euro, pe an, în timp ce, în ţările civilizate ale Europei ponderea profiturilor în PIB este de numai o treime, restul revenind salariilor.

Prin impozitarea progresivă a marilor capitaluri am putea prelua la Fondul Naţional de Capital Distributiv circa o treime din cele 90 miliarde de euro, care, acum, sunt însuşite de „băieţii deşteptі", adică peste 30 miliarde de euro, pe an.

10 În prezent, statul român preia la bugetul public circa 30% din PIB, în timp ce statele dezvoltate ale Europei preiau la bugetul public 50% şi chiar 60% din PIB. Prin aplicarea impozitului progresiv pe marile averi nu vom face decât să ne apropiem de lumea civilizată, ca impozitare, şi să ne creăm o sursă sigură pentru finanţarea dezvoltării ţării.

Cele 30 miliarde de euro, colectabile la Fond în primul an de aplicare a Legii, ar însemna, în 10 ani, peste 500 de miliarde de euro disponibili pentru investiţii, atât în sectorul privat, prin împroprietărirea cetăţenilor cu capital productiv, cât şi în sectorul public, prin dotarea cu capital a regiilor autonome care vor putea exploata toate resursele naturale ale ţării şi activităţile economice cu caracter strategic, în beneficiul tuturor cetăţenilor României.

Tot acest capital ar intra în proprietatea românilor, privată, sau publică.

Aşa ar putea să devină România un stat cu adevărat suveran, capabil să funcţioneze şi să se dezvolte fără deficite bugetare, fără împrumuturi înrobitoare.

ALEXANDRU PALEOLOGU

Abia acum suntem cu adevărat comunişti. D-aia suntem aşa tâmpiţi!

La 14 ani după aşa numita revoluţie, eu constat că abia acum trăim de bunăvoie şi cu plăcere, cu poftă nebună, în plin comunism! Atunci ne mai iritam, ne mai agasa ceea ce vedeam, aveam nişte reacţii destul de inteligente, chiar dacă inoperante. Dar acum asta ne place! Fără nici un fel de tătuc! Avem, ce-i drept, şi nostalgia tătucului: făcem tătuci din te miri cine. Oricine e capabil să devină tătuc. Poate fi votat ca tătuc cu un mare număr de voturi. Dar câţi votează pe tătucul ăsta şi câţi pe celălalt? Se pot încurca socotelile! Acum trăim cu voluptate, cu decizie, cu voinţă fermă în plin comunism! Acum suntem cu adevărat comunişti. D-aia suntem şi aşa tâmpiţi

Azi nu mai avem nici o şansă de scăpare. Dacă însă - şi nu este exclus! - momentul de stupiditate îngrozitoare pe care îl trăim acum la nivel planetar nu este decât o manie, o boală, o marotă a unei generaţii (s-ar putea ca generaţiile viitoare să nu mai gândească la fel!), ar fi o speranţă şi s-ar putea să scăpăm de prostia asta care ne ameninţă la fiecare colţ de drum. Dar e greu de prevăzut. Eu, personal, recunosc un lucru: statistic nu ştiu în ce măsură mă pot încânta cu impresiile mele, dar cunosc mulţi oameni foarte tineri, care erau prea tineri în timpul comunismului, ca să fi fost influenţaţi de acesta într-un fel sau altul, oameni tineri care gândesc bine, care sunt deştepţi, sunt informaţi, au citit, au aflat. Probabil, cu vremea, fiind mai realişti, se vor mai da pe brazdă, vor mai renunţa la principii. Dar de tâmpit nu cred că se vor tâmpi. Speranţa mea e că această generaţie poate să aducă un aer mai respirabil şi o viaţă mai puţin idioată.

Vreau să vă mai spun ceva care poate să vă folosească. Dacă n-ai făcut o mare risipă de iubire în viaţă, eşti nimeni în drum. Este foarte important să îi găseşti la tinereţe pe cei care te ajută să trăieşti. Dar la fel de important, dacă nu mai important, este să-i găseşti la bătrâneţe pe cei care te ajută să mori. Eugen Ionesco vorbeşte despre asta în "Regele moare". Regele avea două neveste. Una mai tânără şi una mai smucită, mai în vârstă. A fost ajutat să moară regele. Este foarte important să-ţi apropii oamenii care te ajută să mori.

(Extras din interviul cu Alexandru Paleologu, luat de Ciprian Chirvasiu şi publicat în volumul „Destine fără noi", Editura Badea, 2006)

Ilie Serbănescu

"Bucureştiul va pierde Ardealul! Îl va pierde în linişte, pe Facebook!"

O problemă pe care agenda prezidenţială n-o va putea ocoli este legată de procesul nerecunoscut public al "reconfigurării" orbitei economice a Ardealului. În spaţiile fără graniţe economice - precum este şi UE - regiunile orbitează economic în mod obiectiv în jurul polilor de putere economică existenţi sau în dezvoltare, indiferent de graniţele politice. Pentru Ardeal, Bucureştiul este cel mai slab pol de putere economică din zonă.

Budapesta şi Viena sunt mult mai puternice şi mult mai aproape. În plus, de ani de zile, Bucureştiul pare că face tot ce este posibil pentru a se depărta de Ardeal, evitând pur şi simplu să construiască o arteră de comunicaţie modernă (autostradă, drum expres) care să treacă munţii fie spre Braşov, fie spre Sibiu. În tot acest timp, Ardealul s-a apropiat de Ungaria/Austria, autostrăzile venind dintr-acolo spre graniţele României şi din Ardeal, înaintând spre Vest.

Bucureştiul este tot mai izolat. Investiţiile străine, atâtea câte sunt, se cantonează în Ardeal, nici n-au prea auzit de Moldova sau Oltenia. Iar investiţiile germane se opresc toate la arcul carpatic. Câteva zboruri săptămânale leagă Timişoara sau Clujul de Bucureşti, câteva zeci de zboruri săptămânale leagă aceste oraşe de Budapesta, Viena, Frankfurt. Şi politicul urmează până la urmă economicul!

„Desprinderea" politică a Ardealului de Bucureşti este probabil o chestiune doar de timp! Sorocul poate cădea în timpul mandatului actualului preşedinte. Pe fond n-are vreo importanţă că acest preşedinte este un etnic minoritar. Poate că tocmai acest lucru va fi un impediment în calea „desprinderii", căci dl. Iohannis va fi „apăsat" oricum de faptul că, dacă aşa ceva se întâmplă cumva, s-ar întâmpla pe vremea unui etnic minoritar, deşi Ardealul l-a adus pe domnia sa, prin vot, în frumtea ţării şi nu ştim ce aşteaptă exact Ardealul de la domnia sa!

Poate aşteaptă chiar „desprinderea" de Bucureşti, întrucât teza principală a etnicilor români majoritari din Ardeal, şi nu a altcuiva, este că ei muncesc şi le toacă banii mitiicii de Bucureşti! Dar, evident, o desprindere politică a Ardealului de Bucureşti depinde în esenţă de contextul internaţional şi de aranjamentele, de acum în negociere, dintre marile puteri.

După cum s-a dovedit, Bucureştiul este un simplu spectator. La orice! Detaşarea Ardealului nu va face excepţie! Bucureştiul şi-a cedat străinilor resursele naturale, industriile, banii, băncile, pădurile, pământurile. Care este deosebirea de va ceda şi niscai teritorii?! Cu numele evident, căci faptic controlul economic a fost cedat demult! Bucureştiul va pierde Ardealul! N-a făcut nimic să-l păstreze. Adevăratul păcat este însă că nu-l va pierde în luptă, în faţa superiorităţii adversarului. Îl va pierde în linişte, pe Facebook!

Sursa: Jurnalul.ro

IOAN ROŞCA

Poziţia SUA
faţă de problema judecării comunismului în România

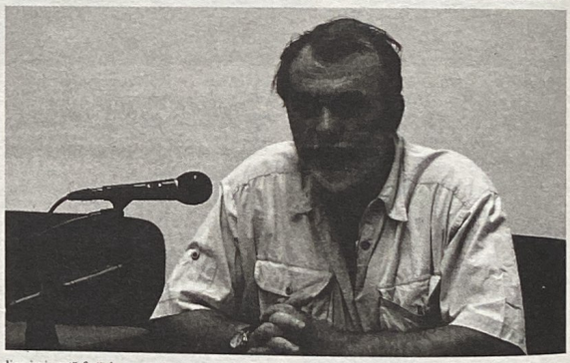

1. Instalarea regimului comunist în Rusia şi apoi în Europa de Est a interferat puternic cu relaţia dintre evrei si popoarele gazdă, aşa cum arată documentat si echilibrat Soljeniţîn, în ultima sa lucrare.

2. În confruntarea dintre teroarea nazistă şi cea comunistă, evreii s-au găsit de o singură parte, primind sprijin în URSS faţă de agresiunea contra lor venită dinspre Germania lui Hitler.

3. Preţul înfrîngerii Germaniei a fost alianţa occidentală cu URSS-ul genocidar, căruia i-a fost dată tacit mînă liberă întru ocuparea şi distrugerea populaţiilor din Europa de Est.

4. Pe lîngă procesul de la Nurenberg, Aliaţii au cerut măsuri de „defascizare" în ţările foste satelit ale Germaniei hitleriste, ceea ce a creat ocazia demarării terorii comuniste.

5. Genocidul comunist din România, fiind legitimat prin cererile de „denazificare" ale Comisiei Aliate de Control, occidentul este complice şi este interesat în ascunderea adevărului.

6. După 1945, au fost închişi în puşcării cei ce susţinuseră alianţa cu Germania, sau participaseră la războiu alături de ea sau avuseseră poziţii antisemite în interbelic - fiind exterminaţi nemilos.

7. Represiunea s-a întins spre categorii tot mai largi, acuzate arbitrar de „fascism","legionarism", „complot împotriva ordinii"- ducînd la moartea sau distrugerea a milioane de români.

8. Tratamentul special aplicat membrilor/simpatizanţîlor mişcării legionare şi prezenţa disproporţionată a unor evrei comunişti în conducerea represiunii denotă şi răzbunare etnică.

9. Occidentalii au făcut afaceri profitabile cu lagărul din România, lăsîndu-ne la cheremul gardienilor săi; iar evreii, care l-au putut părăsit în masă, fără oprelişti, nu au militat pentru eliberarea noastră.

10. Răsturnarea regimului comunist în 1989 nu a avut alt scop decît debarasarea de un Ceauşescu devenit incomod şi acaparărea resurselor ţării - devenită neocolonie occidentală.

11. Occidentul a acceptat/preferat partenariatul cu foştii noştri gardieni, cu reţeaua securişţilor şi comuniştilor, pentru că aceasta i-a oferit resursele şi aservirea României - pe nimic.

12. Efectele „eliberării" asupra economiei şi societăţii româneşti sînt atît de cumplite, încît populaţia devine nostalgică după comunism şi îşi pierde simpatia tradiţională pentru occident.

13. Pentru protejarea intereselor lor în zonă, americanii ne-au impus o atitudine/agendă faţă de Rusia şi Ucraina contrară intereselor româneşti, împiedicînd reunificarea cu teritoriile răpite nouă de Stalin.

14. În loc să trateze problemele de securitate reale ale României, partenariatul american ne împinge spre susţinerea obedientă a unei agende agresive, mondialiste sau filo-israeliene.

15. SUA a trimis la Bucureşti ambasadori evrei a căror prioritate a fost retrocedarea proprietăţilor confiscate lor în anii 40, cu prioritate discriminantă faţă de reparaţiile similare datorate etnicilor români.

16. La presiunile SUA - se pare - a fost adoptată condamnarea penală a antisemitismului, fascismului, negării holocaustului - care încalcă flagrant libertatea de conştiinţă garantată de Constituţie.

17. Scopul acestei legislaţii este intimidarea filosemită a celor care cer echitate etnică sau judecarea crimelor comunismului (printre victime fiind numeroşi „antisemiţi" şi printre călăi numeroşi evrei).

18. Sprijinită din exterior, reţeaua criminală securisto-comunistă a reuşit să blocheze complet judecarea crimelor comunismului şi să se privatizeze capitalist, rămînînd continuu la putere.

19. De curînd a fost incriminat legal şi „legionarismul" (nu şi însă şi comunismul!) în termenii proceselor din anii 1945-1962 - care au umplut puşcăriile şi cimitirele cu „bandiţi" şi „terorişti".

20. Cei vizaţi azi aveau maxim 15 ani în 1948, deci singura lor activitate concretă în „frăţiile de cruce"a fost lupta patriotică anticomunistă - pe care puterea actuală o consideră nocivă.

21. Dacă legionarismul e o crimă, înseamnă că întemniţarea/exterminarea legionarilor în puşcăriile comuniste a fost legitimă; evreii de la Institutul Wiesel au cerut ca ei să nu figureze printre victime.

22. Se va declanşa vînătoarea de anticomunişti şi naţionalişti; în numele partenariatului cu SUA, se apără şi relegitimează comunismul, adevăratul distrugător al naţiunii române.

23. Lupta cu naţionalismul se duce acum, cînd interesele sociale, economice, culturale ale României sînt făcute zob în numele „partenariatelor" prăduitoare - deci are ca scop anihilarea anticorpilor.

24. Combaterea comunismului teoretic în numele superiorităţii capitalismului, pe care o promovează agenturile ideologice, ascunde caracterul criminal şi antinaţional al regimului de ocupaţie sovietică.

Toate acestea vor produce o reacţie de adversitate acută şi ireversibilă faţă de „partenerul" american, care a înlocuit - temporar - pe cel rus, dar ne poate oricînd livra înapoi acestuia.

26. Datorită interferenţei genocidurilor comunist şi nazist, identificarea intereselor SUA cu cele evreieşti va conduce la distrugerea simpatiei românilor şi crearea unui filon de anti-americanism.

27. Oare toţi factorii de putere din SUA au cunoştinţă de cele relatate aici şi sînt de acord cu subordonarea intereselor americane agendei moşteniorilor evreilor comunişti?

28. Ştiu la ce riscuri mă expun prezentînd această situaţie, dar îmi fac datoria faţă de români, americani şi evrei, care ar trebui să fie într-o relaţie sănătoasă, corectă, fertilă, nu să fie împinşi spre duşmănie.

EXERGUM

Am şlefuit materia
pentru a afla linia
continuă. Şi când
am constatat că n-o
pot afla, m-am oprit;
parcă cineva nevăzut
mi-a dat peste mâini.

Constantin Brâncuşi

AR FI TREBUIT SĂ ŞTIM!

Ioan Moraru

singurul român care a câştigat Premiul Nobel, trăind în România toată viaţa!

(continuare din pagina 1)

Dintre cei trei laureaţi ai Premiului Nobel, Moraru a fost singurul despre care nu s-a ştiut nimic în ţara sa în acel an, ceilalţi doi fiind, evident, sărbătoriţi cu onoruri maxime de compatrioţi...

Asta a fost înainte de 1989. Dar după? Ce ne-a oprit, după 1989, să facem publică această performanţă a unui român trăitor în România, nu în altă ţară? A făcut-o, o singură dată, ziarul România Liberă, în 1990, şi, de curând, site-ul *antena3.ro*. În tot acest interval – nimic. Există şi aici o explicaţie: oameni ca Ioan Moraru n-au loc în spaţiul public, pentru că toate locurile sunt ocupate de "vedete": Florin Salam, Adi de la Vâlcea, Mihaela Rădulescu, Elodia, Gigi

Ioan Moraru (la mijloc), cu Bernard Lawn şi Mihail Kuzin

Becali, Sexy Brăileanca, Sexy Buzoianca, Alina Sîrugaru. Şi de analişti politici, evident. Între cei enumeraţi sunt diferenţe de nuanţă, dar nu de esenţă. De fapt, ci n-au esenţă.

Curriculum vitae

Ioan Moraru s-a născut în 1927, La Dârlos, lângă Mediaş, cei de aici fiind printre puţinii români care ştiu că un sătean de-al lor a luat un premiu Nobel. Ioan Moraru provenea dintr-o familie cu şapte copii, el fiind al treilea.

A fost absolvent al Facultăţii de Medicină din Cluj, doctor în ştiinţe medicale (din 1957) şi doctor docent (din 1968). A activat succesiv la catedrele de fiziopatologie, medicină legală şi morfopatologie, parcurgând toate etapele ierarhice, de la preparator până la profesor şef de catedră.

A fost directorul Institutului Medico-Legal Mina Minovici şi director al Institutului Victor Babeş, membru titular şi vicepreşedinte al Academiei de Ştiinţe Medicale. A reprezentat ţara noastră la O.M.S. ca membru al Comitetului Executiv şi vicepreşedinte al acestui comitet.

A fost laureat al Premiului Nobel pentru Pace în 1985 (pentru activitatea depusă ca membru al **„International Physicians for the prevention of Nuclear War"**), secretar general al acestei organizaţii (1964-1966) şi ministru adjunct al Sănătăţii (1966-1969); a descris pentru prima oară receptorul **Fc** pentru **IgA** pe timocitele umane din myastenia gravis.

Activitatea sa ştiinţifică se concretizează în tratate şi monografii şi peste 300 de lucrări publicate în reviste din ţară şi străinătate. Este autorul unei *„Introducerî în genetica moleculară"* (în colaborare cu St. Antohi, 1964), iar sub redacţia sa apar tratatele de *„Medicină legală"* (1967), *„Anatomia patologică"* (1980), *„Dicţionar de imunologie"* (împreună cu E. Păunescu, 1981), *„Imunopatologie"* (1984) şi colaborează la volumul *„Methods in Enzymology"* (New York, 1983).

Lucrând peste trei decenii în domeniul anatomiei patologice în laboratoarele catedrei de anatomie patologică a Institutului de Medicină din Moscova, la secţia de anatomie patologică a IML Bucureşti şi apoi la Institutul „Victor Babeş" din Bucureşti, a studiat o variată cazuistică legată de boala membranelor hialine, docimazia histologică pulmonară la nou născut, pneumopatia intrauterină, meningita hipertoxică, leziunile vasculare cerebrale în intoxicaţia cu alcool metilic, tanatogeneza prin fibroblastoză şi miocardită primitivă la copii, metastazele cancerului pulmonar, metastazele în glandele endocrine, carcinomul mamar, mecanismul de producere al leziunilor hepatice, hepatitele toxice şi cirozele experimentale nutriţionale şi altele.

A murit pe 19 decembrie 1989, cu trei zile înainte de a vedea finalul revoluţiei, dar a apucat să rămână în conştiinţa studenţilor săi şi a colegilor cu care şi-a împărţit pasiunea pentru medicină.

„Nu avem nici un premiu Nobel. Scuze!"

Cu vreo zece ani în urmă, *antena3.ro* a redeschis ancheta privind decernarea Premiului Nobel pentru Pace în 1985. Dar, întrucât pe site-ul Premiului Nobel *(www.nobelprize.org)* nu era menţionat numele savantului român, *ancheta* a declanşat în mediul online o polemică acerbă. *"Îmi pare rău* – spune unul - *dar nu Ioan Moraru este laureat al premiului Nobel pentru Pace din 1985, ci organizaţia International Physicians for the Prevention of Nuclear War"*. Contestaţiile sunt numeroase şi oarecum îndârjite: *"Tot respectul pentru dl. Moraru* – mai scrie cineva - *dar NU A LUAT premiul Nobel, oricât ne-am fi dorit noi asta"*. Un alt comentator face o explicaţie coerentă, dar trage o concluzie greşită: *„Ce s-a întâmplat este că premiul a fost dat unei organizaţii. Organizaţia avea mulţi membri şi o structură de organizare. Asta nu interesează pe cei de la academia suedeză. Odată ce a fost comunicat numele organizaţiei, se presupune că reprezentanţii acestei organizaţii vor veni să ridice premiul. Academia suedeză nu ştie şi nu este interesată de structura ierarhică în organizaţie şi ia de bună delegaţia care reprezintă organizaţia. Cum din delegaţie nu făceau parte decât americanul şi rusul, doar ei apar pe site-ul oficial. Suedezii, repet, nu ştiau şi nu erau interesaţi de bucătăria internă a organizaţiei. Românul nostru putea să fie chiar şef, premiul se dă unei organizaţii, nu reprezentanţilor ei care nu sunt votaţi. Asta e tot. Nu avem nici un premiu Nobel. Scuze"*.

Caius Dragomir: „Ceauşescu nu i-a dat voie"

Obiecţiile sunt parţial corecte, dar asta nu umbreşte cu nimic meritele lui Ioan Moraru, faţă de care noi suntem datori cu o recunoaştere la un alt nivel decât cel al unei dezbateri online. Pentru că Ioan Moraru nu a fost o prezenţă conjuncturală în IPPNW. A fost fondator şi coordonator al acestei organizaţii. Conjuncturală a fost absenţa lui de la decernare. În 1985 românii trăiau în plină megalomanie a epocii de aur impuse de regimul Ceauşescu, care spera în acea perioadă să obţină nici mai mult nici mai puţin decât Premiul Nobel pentru Pace. În acest context, decernarea acestui premiu era aşteptată cu mare interes de clasa conducătoare. Şi, surpriză! România câştigă! Şi încă o surpriză! Nu prin Nicolae Ceauşescu!

În acel an, Premiul Nobel pentru Pace a fost decernat organizaţiei **International Physicians for the Prevention of Nuclear War.** Trei persoane erau liderii acestei organizaţii mondiale:

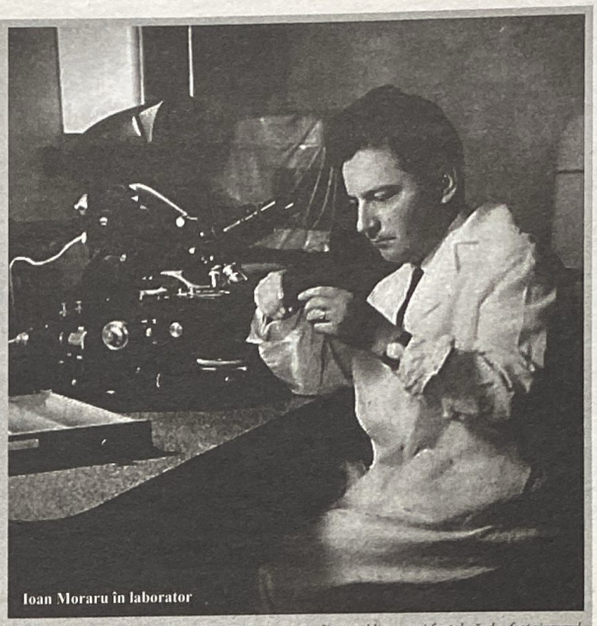

Ioan Moraru în laborator

un rus, un american şi un român! Nu un român emigrant, care fugise din România, ci un român care trăia în România condusă de Nicolae Ceauşescu. Urmarea: Moraru a fost împiedicat să se deplaseze la Oslo, cel puţin aşa a declarat, Caius Dragomir, directorul Institutului Naţional Victor Babeş: *„Ioan Moraru făcea parte din consiliul director al organizaţiei internaţionale, care era compus din 22 de membri şi a primit o distincţie colectivă. Din câte ştiu de la el, pentru că eram prieteni apropiaţi, mi-a spus că nu a putut să plece la Oslo pentru decernarea Nobelului, deoarece Ceauşescu nu i-a dat voie"*. Mai mult, familia sa susţine că, în acea perioadă, autorităţile i-ar fi confiscat paşaportul.

Valorile româneşti: dreptul nostru la replică

„Acum 24 de ani a fost bucurie mare pentru noi, când ne-a arătat Ioan cartea aceea cu premiul" - povesteşa, la vremea aceea, Gheorghe Moraru, fratele savantului român. *„Erau trei inşi în echipă, Ioan, care era român, apoi un rus şi un american. Ioan a fost şeful echipei de inventatori, care a câştigat Premiul Nobel... Nimeni nu a făcut public atunci faptul că el a fost singurul român care a câştigat Premiul Nobel pentru Pace, nimeni nu l-a promovat şi nimeni nu a ştiut că există un român care a avut parte de o asemenea distincţie pentru ţara lui"*.

Ioan Moraru este un ilustru necunoscut printre compatrioţi. După ce a primit celebra distincţie, a intrat rapid într-un con de umbră, regimul de atunci neputând trece cu vederea că „i-a furat premiul lui Ceauşescu". Ignorarea savantului român continuă.

P.S. Valorile româneşti reprezintă, pe de o parte, cartea de vizită, iar pe de alta dreptul nostru la replică în faţa lumii. Dacă unul sau mai mulţi conaţionali de o etnie incertă fură, violează sau ucid, asta înseamnă că şi Eminescu era ca ei? Şi Brâncuşi? Şi Petre Ţuţea? Şi Henry Coandă? Cei care acuză n-au în fond nicio vină. Ei n-au auzit de Eminescu, Brâncuşi, Mircea Eliade sau Henry Coandă. Sau, dacă au auzit, nu ştiu că sunt români. Iar dacă nu ştiu, e vina noastră.

Miron Manega

De la statul tricefal la structurile de reţea

Una dintre marile probleme ale momentului actual este generată de o imprecisă înţelegere a structuruii şi a rolului statului în societatea modernă. Ca să înţelegem aceasta, este nevoie să avem o viziune istorică asupra evoluţiei în timp a statului.

Primele forme de guvernare de tip tribal cuprindeau trei direcţii şi trei tipologii umane: direcţia acţiunii de tip militar, care cerea un lider carismatic, capabil să însufleţească oamenii; direcţia rezolvării problemelor legate de spiritualitatea locală, care impunea un lider organizatoric, capabil să organizeze viaţa socială a oamenilor; direcţia asigurării hranei şi a condiţiilor de trai – lider tehnic, capabil să asigure generarea de activităţi care ţineau de asigurarea hranei şi supravieţuirea fizică.

Acest tip de stat de stat "tricefal" datează din vremea paleoliticului, fiind completat ulterior, în neolitic, de încă trei funcţii, mai elastice: funcţia de negociator - ce completează şi se opune funcţiei războinice, funcţia de făuritor de unelte - ce completează şi se opune funcţiei celui care asigura hrana, şi funcţia de educare şi creşterea nivelului de conştiinţă şi emancipare - ce completează şi se opune funcţiei organizatorului.

Această structură mai elastică a permis apariţia şi dezvoltarea statului modern. Exercitarea funcţiilor specifice a creat însă, în permanenţă, coliziuni între atribuţiile structurii, coliziuni ce au fost semnalate încă de pe vremea lui Platon. Puterea – căutată în primul rând de structura războinică - şi averea – căutată de structura tehnică de producţie - au avut tendinţa de a diminua rolul implicării sociale (reclamat de structura organizatorică), al competenţei (cerut de structura de emancipare), al responsabilităţii (cerut de structura de negociere) şi al calităţii - cerut de structura făuritoare de unelte.

Epoca modernă, în statele cu structură echilibrată, a introdus necesitatea dialogului, asumarea delegării de funcţionalitate, descentralizarea activităţilor statului clasic de tip centralist, introducerea feedback-ului în relaţiile dintre structuri, partajarea deciziilor prin consultare publică, precum şi alte mecanisme care permit statului, modelat în neolitic şi actualizat prin diferenţierea fiecărei funcţii, să aibă o funcţionare mai bună.

Această funcţionare se bazează atât pe structura piramidală clasică, cât şi pe structura reţelelor de competenţă, create pe diverse domenii (şi între domenii) şi aplicate, prin programe specifice, tuturor domeniilor de interes.

Structura piramidală este necesar să se menţină deoarece asigură, potenţial, urmatoarele: viteza de intervenţie, acumulări de fonduri necesare intervenţiilor în regim de urgenţă, o reţea umană cu un anumit grad de specializare, care poate lucra pentru crearea unei viziuni de dezvoltare şi poate menţine continuitatea programelor.

Instrumentul principal, pe care structurile piramidale statale pot realiza aceste obiective, este banul ca simbol al statului. Acesta are putere atâta timp cât oamenii au încredere în structurile piramidale. În societăţile moderne, toate aceste atribuţii sunt preluate şi de societatea civilă, mai ales în epoca modernă, cu ajutorul tehnologiilor IT.

De exemplu, reţeaua de farmacii conectate între ele, care răspund clientului furnizând un anumit medicament, chiar dacă acesta nu se găseşte pe teritoriul lor sau în depozitele proprii. Rezultatul este că, în cel mult 24 de ore, clientul are medicamentul livrat prin poştă către farmacie, sau găseşte specialistul de care are nevoie. Toate acestea se fac fără controlul statului centralizat, datorită existenţei alianţelor profesioniste din domeniul sanitar (breslele) care, de asemenea, sunt inventate în perioade vechi, dar mai târzii decât cele neolitice. Actualizarea acestui tip de structuri sunt acum în înflorire directă cu ajutorul informaticii, ceea ce permite dezvoltarea structurilor de reţea în raport cu statul piramidal.

Avantajul uriaş pe care-l aduc aceste structuri de reţea este că, prin ele, sunt valorificate multe alte tipuri de valori, în afara valorilor monetare care permit intervenţia în timp real şi colaborarea oamenilor în rezolvarea problemelor curente.

NOTA REDACŢIEI. O descriere sumară a modelului de funcţionalitate a structurilor de reţea este făcută în **MODELUL DE ŢARĂ** al profesorului Florian Colceag. Acest proiect poate fi găsit pe site-urile *www5.sustainability-modeling.eu/* şi *www.certitudinea.ro*

Dr. Ec. Florian Colceag

EXERGUM

„În sufletul meu nu a fost niciodată loc pentru invidie - nici pentru ură, ci numai pentru acea bucurie, pe care o poţi culege de oriunde şi oricând. Consider că ceea ce ne face să trăim cu adevărat, este sentimentul permanentei noastre copilării în viaţă."

Constantin Brâncuşi

DIN CUGETĂRILE LUI PETRE ŢUŢEA

Revoluţia este o înaintare pe loc. Nimic nu mai poate fi inventat după facerea lumii

▪ Revoluţia este o înaintare pe loc. Nimic nu mai poate fi inventat după facerea lumii; doar dacă te situezi în afara ei şi creezi o lume nouă. Revoluţia nu adaugă nimic Ideilor lui Platon.

▪ Revoluţia franceză n-a fost o revoluţie, nici revoluţia rusă n-a fost o revoluţie. Nu există revoluţii, ci doar tehnici insurecţionale în bătălia pentru putere (Curzio Malaparte). Dacă e o „restructurare" a omului, aceasta s-a întîmplat o singură dată în timp, la apariţia lui Hristos.

▪ Aşa am spus eu în temniţă: Domnule colonel - eram şase sute de inşi într-o curte închisă - nu veţi fi voi, comuniştii, niciodată revoluţionari pînă nu veţi imita pe cel mai generos zeu pe care l-a dat istoria lumii, pe Hristos. În parabola cu oaia rătăcită, un păstor părăseşte o turmă întreagă în căutarea unei oi. Să ştiţi, asta se cheamă „unanimism moral creştin". Fiindcă în universul lui Hristos o celulă care mai palpită într-un muribund e mai valoroasă decît toate galaxiile posibile.

▪ Poarta spre Dumnezeu este credinţa, iar forma prin care se intră la Dumnezeu e rugăciunea. Rugăciunea e singura manifestare a omului prin care acesta poate fua contact cu Dumnezeu. Gîndită creştin, rugăciunea ne arată că umilinţa înaltă, iar nu coboară pe om.

▪ Am spus eu odată că dacă un preot din Bărăgan, cînd se roagă, este Dumnezeu cu el, atunci preotul ăla înlocuieşte toată Academia Română...

▪ Sfîntul are forţa de coeziune a pietrei.

▪ Un sfînt poate fi şi analfabet, dar e superior unui geniu, fiindcă ideea de sfinţenie e legată de ideea de minune. Un sfînt poate face o minune. Geniul face isprăvi, nu minuni. Lumea, acum, e ancorată în cultul genialităţii ca slăvire a progresului în afară. Atât. Or, cu cât suntem mai avansaţi, mecanic şi material, cu atât suntem mai departe de esenţa reală a lumii, de sfinţenie.

▪ Singurii oameni care nu pot fi suspectaţi că se închioară în faţa morţii sunt sfinţii.

▪ A fi sfînt înseamnă a fi suveranul tău perfect.

▪ M-a întrebat odată Nae Ionescu ce cred despre evreul acesta, despre Pavel. Ştii ce i-am spus? - Ăsta nu-i om, domnule, este toată Mediterana.

▪ Trei ore am vorbit atunci, în curtea închisorii, de Platon şi despre Hristos. Zice colonelul: Vă rog să scrieţi ce-aţi vorbit, ca nu cumva ministrul de interne Drăghici să spună că sunt solidar cu dumneavoastră. - Domnule colonel, cum să fim noi solidari? Eu tocmai d-aia am venit aici, că nu suntem solidari unii cu alţii...

EMIL CIORAN despre MIRCEA VULCĂNESCU:

„Nu vreau să fac din tatăl dumneavoastră un sfânt, dar el era oarecum astfel"

- Scrisoare către Viorica Maria Elena Vulcănescu -

Dragă Doamnă,

În Istorisirile Hasidice, se spune despre Baal-Şem-Tov: «Aşa cum sufletele erau toate în Adam, în momentul în care acesta s-a apropiat de Copacul Cunoaşterii, sufletul lui Baal-Şem-Tov s-a eliberat şi astfel n-a mâncat deloc din fructele Copacului ».

Cu cât mă gândesc mai mult la tatăl dumneavoastră, cu atât mai mult mi se pare că era, el însuşi, o excepţie uluitoare, care trebuie că evitase de asemenea, printr-un miracol, blestemul nostru comun. Poate părea fără sens să afirmi, cu privire la un spirit cu adevărat universal, că nu gustase din fructul blestemat. Acesta trebuie să fi fost totuşi adevărul, întrucât cunoaşterea sa prodigioasă era dublată de o asemenea puritate cum n-am mai întâlnit niciodată. Păcatul originar, atât de evident în noi toţi, nu era deloc vizibil în el, în el, care era destul de împlinit şi în care, minunat paradox, se adăpostea evadatul dintr-o icoană. Fie că vorbea despre Finanţe sau Teologie, din el emanau o putere şi o lumină ale căror definire nu-mi aparţine. Nu vreau să fac din tatăl dumneavoastră un sfânt, dar el era oarecum astfel. Luaţi în considerare că el, înconjurat de scriitori, n-a avut asemenea aspiraţii, că dorinţa de a avea un renume i se părea de neconceput, că nu a fost în niciun moment sedus de glorie, acea tentaţie a omului decăzut şi care îi roade pe toţi muritorii, cu excepţia acelor câteva cazuri izolate care şi-au regăsit inocenţa la extremităţile spiritului. Nu cred că a înmugurit vreodată în el nesănătoasa idee de a fi un neînţeles; el nu era invidios şi nu ura pe nimeni: respingea chiar posibilitatea de a fi demn de aşa ceva, el nu s-a străduit să fie, el a fost. Într-o zi când, într-un acces de furie contra a ceea ce eu denumeam «nimicnicia noastră nativă», i-am spus că noi n-am fost capabili să producem măcar un sfânt, el mi-a răspuns cu obişnuita sa curtoazie care, atunci, trăda o oarecare vehemenţă : **«Trebuia s-o fi văzut pe această bătrână pe care am cunoscut-o într-un sat uitat şi care, după atâtea mătănii şi rugăciuni, marcase podeaua colibei cu urmele genunchilor săi. Adevărata sfinţenie nu are nevoie să se arate şi să fie recunoscută».**

Noi n-am fost, practic, niciodată de acord asupra rolului legitim al ţării noastre, căreia, din masochism, sau Dumnezeu ştie de ce, mi-a plăcut să nu-i recunosc niciun merit sau şansă. Pentru mine, datul esenţial, conceptul românesc prin excelenţă era acela de «nenoroc». La acesta mă refeream la toate întâlnirile, cu o insistenţă pe care tatăl dumneavoastră nu mi-o putea bănui ca fiind voită. Am revenit la atac, într-o scrisoare, ultima pe care i-am scris-o, ca să-i mulţumesc pentru un studiu pe care mi-l dedicase şi în care cita expresii de rezistenţă autohtone, încărcate de sens şi de înţelepciune, dar în care, i-am spus, o omisese pe cea mai importantă, cea mai revelatoare : «N-a fost să fie» - în care eu vedeam rezumatul, formula, emblema destinului nostru.

În această dezbatere în care teoriile noastre s-au confruntat, acum nu mai sunt atât de sigur, în retrospectivă, că am avut dreptate. Suferinţa până la turment din cauza lipsei de importanţă istorică a propriei ţări este o infirmitate de literator, un viciu de scrib. Mircea Vulcănescu, deloc expus la asemenea slăbiciuni, nu aprecia decât valorile intrinseci: fie că ţara lui, sau el însuşi, exista sau nu în ochii altora, aceasta nu conta decât pentru el. Şi pentru că era atât de străin de această mândrie nesănătoasă, înţelegeţi cu uşurinţă de ce, în niciun moment, nu l-am văzut trist sau încordat. Întrucât trăia fiecare moment pe deplin, orice era subiect de discuţie devenea un univers. Vitalitatea sa extraordinară transfigura atât problemele, cât şi peisajele. Am vizitat ades Parcul Versailles, dar nu l-am văzut cu adevărat decât o singură dată, într-un mod definitiv, de neuitat, înainte de război, când tatăl dumneavoastră ne explica, lui Wendy şi lui Dinu Noica, şi mie însumi, că grădina pe care o admiram din înălţimea terasei era concepută ca o monadă, o monadă dotată, paradoxal, cu o fereastră, una singură, acest interval care se observa la capăt, între doi plopi, prin care, din acest spaţiu închis, se putea întâlni infinitul. Cu o fervoare savantă, ne-a dezvăluit această lume perfectă, marcată totuşi de o ruptură metafizică; el ne făcea, care va să zică, teoria paradisului, din care fără îndoială memoria sa, mai vie decât oricare altă, păstra o amprentă clară. Într-un fel, eram sigur, ne scăpa mereu: este ceea ce iubeam la el. Imposibil de identificat, de susţinut că era aşa sau altfel. Filozof, el a fost, nu încape îndoială. În acelaşi timp, el era mult mai mult decât un filozof. El era în mod miraculos orice. Nu există subiect pe care să nu-l trateze cu promptitudine şi rigoare. Nu mică mi-a fost mirarea când mi-a spus, într-o zi, că tocmai scrisese, pentru nu ştiu ce enciclopedie, un text lung si detaliat despre primul război mondial! El a consacrat, luni după luni, fără a avea sentimentul că-şi iroseşte timpul sau că a abordat un sector extrem, nedemn de el. Niciodată nu s-a coborât să regrete, atât de mare-mi părea a fi secretul său, secret pe care, vă mărturisesc, îmi doream atât de mult să i-l pot smulge. La deviza lui Valéry, «*Refuzul nedeterminat de a fi ceea ce sunt*», el n-ar fi subscris niciodată; a sa era mai degrabă: «*Acceptarea nedeterminată de a fi orice, de a fi totul*», acceptarea sau, dacă doriţi, bucuria. Nu mi-l pot imagina pe tatăl dumneavoastră în disperare. Dar, pe de altă parte, mi se pare greu de crezut că n-a cunoscut chinul. El, atât de deschis, atât de pregătit să înţeleagă totul, el nu era totuşi destinat din fire să conceapă infernul, şi încă şi mai puţin să coboare în el. Ceea ce vreau să vă spun este că, dintre toate spiritele pe care le-am iubit şi admirat, niciunul nu mi-a lăsat, atât de mult ca tatăl dumneavoastră, o amintire atât de întăritoare: îmi este îndeajuns doar să-mi amintesc imaginea lui, de o claritate tulburătoare, ca să găsesc imediat un sens nebuniei de a fi şi să mă împac cu cele de aici.

Emil Cioran
Paris, 20 Ianuarie 1966.

(Traducere de Margareta Ioana Vulcănescu. Publicata în „Revista de istorie si teorie literara", an XXXVI, nr. 3-4, iulie-decembrie 1988, p. 193-195, 196)

Naţionalismul ca fatalitate şi omul de nicăieri

Miron Manega

Identitatea este ceva de care nu poţi scăpa. Te naşti român, sau englez, sau francez, sau sârb, sau ungur, ca şi cum te-ai naşte negru, sau alb, sau înalt, sau scund. Identitatea este, cumva, ca o cocoaşă pe care vrei-nu vrei, trebuie să ţi-o asumi. Nu este neapărat ceva de rău sau de bine, este pur şi simplu o fatalitate. Irevocabilă.

A încerca să nu mai fii român este ca şi cum ai încerca să nu mai fii negru. Poţi, evident, să asimilezi cultura şi civilizaţia altui popor, poţi să-ţi vopseşti părul şi pielea în ce culoare vrei, dar nu poţi să-ţi răzuieşti propria identitate, pentru că aceasta nu este un strat decopertabil, ci o structură genetică. De fapt, se poate, dar rezultatele sunt monstruoase, patologice. Michael Jackson a încercat să fie alb şi, pentru moment, chiar a reuşit. Ce s-a întâmplat ulterior cu el, se ştie.

Emil Cioran a încercat să nu mai fie român, a devenit chiar cel mai mare stilist al limbii franceze, a refuzat să mai vorbească limba română sau să mai revină vreodată în ţara natală, dar în ultimul an de viaţă, bolnav fiind de Alzheimer, a uitat... limba franceză.

A-ţi schimba naţionalitatea seamănă cu o operaţie de schimbare de sex. Poţi fi trans-naţional, aşa cum poţi fi trans-sexual. La nivel de libertate personală, lipsit de repere axiologice, opţiunea e realizabilă şi politicește corectă.

Rezultatele unor asemenea intervenţii opţionale sunt însă, aşa cum am spus, monstruoase. Trădarea, de exemplu, este şi ea o formă de patologie identitară. Trădătorii sunt nativii români care şi-au făcut - ca să păstrăm analogia cu trans-sexualii - o operaţie de schimbare a identităţii. Deşi vorbesc româneşte, nu mai sunt români. Dar nu sunt nici altceva, în sensul unei identităţi definibile. Sunt doar nişte anomalii, nişte mutanţi. Eminescu îi numea „romunculi".

A fi european sau cetăţean al Universului este o abstracţie în care nu te poţi plasa nemijlocit. Eşti european pentru că te-ai născut în Europa. Dar te-ai născut într-un loc ANUME din Europa, într-o casă concretă, dintr-o ţară concretă, din nişte părinţi concreţi, de la care ai învăţat o limbă concretă. Shakespeare este un scriitor universal pentru că a fost englez. Goethe, pentru că a fost german. Brâncuşi este cel mai mare sculptor modern al lumii pentru că a avut inteligenţa, instinctul sau genialitatea de a rămâne, din punct de vedere etnic, român. Şi-a asumat această etnicitate.

Am folosit comparaţia cu transsexualii pentru că este mai aproape de limbajul curent. Putem duce însă analogia mai departe, comparând renunţarea la identitate cu lobotomia, spălarea creierului prin intervenţii din afară. În cazul de faţă, avem de-a face cu o lobotomie fără bisturiu, doar prin „toxine" informaţionale. Şi e vorba de o lobotomie în masă, printr-un asediu uriaş, fără precedent, concentrat şi concertat. Efectele sunt cele pe care le constatăm astăzi, în jurul nostru.

Toate acestea constituie o explicaţie, nu şi o scuză. Chiar dacă abia acum, în aceste condiţii, capătă sens cu adevărat cuvintele lui Grigore Vieru: *„Ca să fii român, trebuie să poţi"*. Iar ca să poţi ai nevoie de cel puţin trei lucruri: voinţă, ştiinţă şi conştiinţa.

Există, aşadar, un transnaţionalism voluntar, axat pe absenţa conştiinţei identitare, prin analogie cu transsexualismul. Este, cum spuneam, o opţiune politicește corectă, dacă nu se poziţionează, ca alternativă unică şi universală, împotriva naţionalismului funciar.

Numai că lucrurile nu stau deloc „politicește corect". Nicolae Iorga sesiza, încă din 1935, apariţia unui nou tip de om universal, „omul de nicăieri": *„Se creează acum, pentru o lume neorganică, un tip de om universal, omul care e de nicăieri şi de peste tot, omul în afară de tradiţie, înstrăinat de mediul în care trăit"*. (Nicolae Iorga, *„Idei asupra problemelor actuale"*, Editura Cugetarea, 1935*)*.

Acest tip de om universal este, de fapt, aşa cum îl definea Nichita referindu-se la Mircea Dinescu, un copac fără rădăcini, „un copac pe roţi". El poate fi o apariţie, dar nu un reper. Este omul cosmopolit al lui Eminescu (globalistul de azi) *„care substituie, pretutindenea şi pururea, în locul noţiunilor naţie, ţară, român, noţiunea om, de cetăţean al universului"*. Iar *„cosmopolitismul este pretextul de a nu face nimic pentru desvoltarea unei părţi a omenirii, pentru că individul respectiv s'a însărcinat de a nu lucra nimic pentru un universul întreg"*. (Mihai Eminescu, *"Influenţa austriacă asupra românilor din Principate"*, Convorbiri literare, 1 August 1876).

Aşa cum observa Brad Florescu într-un excelent eseu intitulat **„Arma secretă a României"**, noi nu suntem o ţară puternică nici militar, nici economic. Am fost amplasaţi geografic şi prin destin istoric la intersecţia marilor imperii (europene şi asiatice), ceea ce ne-a condamnat la o defensivă permanentă şi la o diplomaţie acrobatică. Supravieţuirea noastră ca popor sau ca neam s-a datorat unei robusteţi mentale susţinute de un arsenal de valori şi simboluri comune: limbă, artă, repere istorice, credinţe, instituţii, concepte şi personalităţi recunoscute.

Acest arsenal mental a făcut ca, atât pe câmpul de luptă, cât şi în afara lui, să putem rezista unor forţe copleşitoare, fie că a fost vorba despre imperiul Roman, Austro-Ungar, Otoman, Nazist sau Sovietic. Generaţii întregi de români au pierit în luptă sau în puşcării politice, ori au suferit atrocităţi, persecuţii şi privaţiuni pe care toţi cei care au făcut şcoala după 1990 nu le ştiu şi nici nu le cred. Şi nici nu vor să le ştie, sensul acestor sacrificii fiind, pentru ei, un detaliu primitiv şi anacronic. Deşi, dacă ar înţelege amploarea performanţei istorice de a nu fi dispărut ca naţie în acest context, de a nu fi fost asimilaţi sau dizolvaţi în alte popoare, poate ar tresări în ei măcar sentimentul de admiraţie. Dar, pur şi simplu, NU CRED. Şi nici nu au substratul mental de a interacţiona cu Bogdan Petriceicu Haşdeu, de exemplu, care spunea că naţionalismul este pentru un popor ceea ce este originalitatea pentru un individ.

Există, în opinia mea, în raport cu sistemul de valori identitare, o generaţie pierdută. Poate nu definitiv, dar pierdută. Această generaţie nu este antiromânească, ci a-naţională. O generaţie inteligentă, performantă şi funcţională în orice loc de pe pământ unde există tehnologie. Cei care fac parte din această generaţie resping valorile identitare, pentru că nu-şi simt apartenenţa şi nici nu-i interesează. Nu-i văd rostul. Sunt simple exemplare ale speciei umane, dotate cu creier, dar lipsite de spiritualitate. Nu au idealuri, nu au obligaţii, nu au pentru ce să se sacrifice şi nu atribuie existenţei lor nicio aspiraţie transcendentă. Maximum de sens pe care şi-l asumă este strict material: confortul şi prosperitatea, fie prin job, fie prin antreprenoriat, care devin scop în sine, nu instrumente sau oportunităţi ale unui scop mai înalt. Într-o ordine strict materială, sunt perfect îndreptăţiţi să-şi configureze astfel existenţa, dar prin asta nu se mai diferenţiază fundamental de celelalte specii de pe Terra. Simpla calitate de a avea conştiinţă nu te delimitează de regnul animal, dacă această conştiinţă rămâne captivă în purgatoriul tetraedric al hedonismului: muncă, procreaţie, consum şi plăcere. Între ei şi pisici, de exemplu, este o diferenţă de nuanţă şi complexitate, nu de esenţă.

Aceste consideraţii nu se referă la o majoritate absolută, ci la una statistică. Şi nu este neapărat vina celor în cauză. Sau nu este în totalitate vina lor. Sunt victimele unui context general artificial, prin haosul din educaţie, prin pomparea în spaţiul public a ideilor globaliste opuse reperelor identitare (şi demonizarea acestora din urmă), prin promovarea non-modelelor şi pseudovalorilor, prin „monstruoasa coaliţie" împotriva meritocraţiei.

Mai există două categorii de români „pierduţi": cei cărora le este ruşine că sunt români şi cei care se urăsc pe sine pentru că sunt români. Se urăsc însă nu direct, ci pe ocolite, extrăgându-se din sistem. Ei denigrează vehement şi furibund tot ce este românesc: originea, istoria, tradiţia, valorile, biserica, strămoşii, Mioriţa şi chiar pe Mihai Eminescu. Este, la prima vedere, ceva de neînţeles în această atitudine schizoidă care duce, în ultimă instanţă, la desfiinţarea propriei individualităţi. Însă, la o analiză mai atentă, explicaţia există: toate nedreptăţile, frustrările, dezamăgirea, indignarea survenite în urma prăbuşirii orizontului de aşteptare al românului revoltat, ricoşează, de la cei cei care au provocat dezamăgirea (în speţă oamenii politici din 1990 încoace), spre toţi ceilalţi care, ca şi el, sunt dezamăgiţi. Are loc un fel de transfer al ticăloşiei de la călăi la victime. Totul şi toţi devin culpabili şi complici la haosul şi marasmul în care trăim, la corupţia sistemului, la hoţia generalizată. În concluzie, toţi suntem vinovaţi, pentru că suntem români. Toţi, cu excepţia celui în cauză.

Aceste două categorii sunt, şi ele, victimele aceluiaşi context creat artificial, al aceluiaşi haos impecabil organizat, care a dus la depopularea României şi la transformarea indivizilor în propriii lor duşmani.

Revin, ca o concluzie, la excelentul articol al lui **Brad Florescu**. *„Ceea ce se întâmplă astăzi cu România* - spune el - *are toate datele unui război psihologic care-şi propune dezarmarea mentală a cetăţenilor. Tot eşafodajul defensiv, tot arsenalul intangibil care ne-a permis să rezistăm celor mai brutale invazii, se află, de la o vreme, sub un asediu violent. Se trage cu artileria, se aruncă bombe, se infiltrează agenţi şi comando-uri în această structură. Acţiunile sunt evidente. N-aş putea spune dacă este un atac consolidat din partea unei singure forţe, o luptă între puteri alogene antagonice sau un terorism băştinaş, cert este că, în special de prin 2008, ofensiva s-a întețit iar cazemata începe să se zgâlţâie"*.

În aceste condiţii, resurecţia naţionalismului devine o consecinţă logică. De fapt, nici măcar nu este o resurecţie. E o manifestare organică naturală, provocată de agresiunea aceluiaşi context creat artificial. Iar gradul de manifestare a naţionalismului este determinat de amploarea agresiunii care se exercită asupra lui. Este o reacţie în oglindă. În condiţii obişnuite, existenţa naţionalismului este insesizabilă, ca funcţionarea unui organism sănătos. În momentul în care un virus sau o boală (am numit prin aceasta agresiunea, atacul) au pătruns în organism, acesta intră în stare de luptă şi face febră. Dar această febră nu reprezintă boala în sine, care ar trebui tratată, ci efectul luptei organismului cu boala. Boala este, în cazul de faţă, agresiunea globalismului asupra memoriei identitare. Cei care o instrumentează şi-au însuşit bine lecţia lui Milan Kundera: *„Dacă vrei să ucizi un popor, suprimă-i memoria"*.

SĂ FII ROMÂN!
DAN PURIC

Cum am întâlnit România eternă

- Ce facem nene, cu Roşia Montană, o dăm sau n-o dăm? I-am întrebat eu într-o zi pe un ţăran, într-un miez de vară, când făceam o mică excursie în Bucovina.

Ţăranul părea că nu m-a băgat în seamă, dădea la coasă lăsând parcă întrebarea să cadă-n gol ca o jalnică inutilitate. Apoi s-a oprit o clipă, şi-a scos pălăria şi cu mâneca suflecată de la cămaşă şi-a şters transpiraţia de pe frunte.

A privit undeva, lung, în zare şi apucându-se din nou de coasă, cu ochii aplecaţi în iarbă, îmi zise:

- O dăm mă băiete şi pe asta! Le-o dăm, aşa de sufletul morţilor, că ei săracii au nevoie. Nouă prăpădiţilor de aicea nu ne mai trebuie!

Ritmul de coasă crea o cadenţă care mă silea să gândesc altfel. Vedeam cum, rând pe rând, cad secerate firele înalte de iarbă şi florile câmpului. Ceva mă tulbura. Eu veneam dintr-un timp zbuciumat, dintr-o Românie distrusă sufleteşte şi economic.

Liniştea nefirească a timpului tulbure de azi mă nedumerea. În faţa mea, într-o deplină tăcere, ţăranul dădea la coasă, ca de o eternitate. Nimeni şi nimic nu-l grăbeau, era un fel de veşnicie ce-şi vedea de treabă. Nu ştiam că, pentru o clipă, întâlnisem România Eternă.

Mormântul lui ADOLF HITTLER din București

de Miron Manega

La peste 70 de ani de la moartea lui Adolf Hitler (1889-1945), unul dintre cei mai mari criminali ai omenirii (aflat, la acest capitol, în strânsă "concurență" cu I. V. Stalin), biografia acestuia continuă să genereze controverse aprinse. Sălbăticia concepțiilor sale socio-umane nu poate fi disociată de repulsia obsesivă pe care a avut-o față de evrei. *„Dacă evreul, grație profesiunii sale de credință marxiste, obține victoria asupra popoarelor acestei lumi, diadema sa va fi coroana mortuară a omenirii"* - scria el în controversata carte-doctrină „Mein Kampf. Istoricii și psihaniștii au analizat cu atenție cauzele acestui antisemitism maniacal, avansând ipoteza că ura bolnavicioasă față de poporul „ales" s-ar datora originii sale prezumtiv semite.

„Nimeni nu se naște anti-evreu" – scria Sam Izdats în cartea sa, "Marea conspirație mondialistă. *Nu există genă antievreiască. Aceasta este o reacție mintală dobândită".*

Cu toate acestea, speculațiile privind identitatea bunicului lui Hitler (presupus a fi un evreu de seamă al comunității) nu încetează a trezi cele mai vii dispute. O descoperire relativ recentă și întâmplătoare pune gaz peste focul controverselor despre originea liderului celui de-al treilea Reich. În București, pe Bulevardul Ion Mihalache, în Cimitirul Evreiesc Filantropia, se află un mormânt pe a cărui piatră tombală scrie: *„Aici se odihnește remășițele mortuare ale reposatului ADOLF HITTLER, încetat din viață la 26 octombrie 1892, în etate de 60 de ani. Rugați-ve pentru dânsul".*

De fapt, informația nu este căutși de puțin nouă. Numele defunctului a apărut, ca o curiozitate, și într-un număr din „Realitatea ilustrată", din septembrie 1933, în care era indicat cu precizie și unde se afla locul său de veci: mormântul numărul 9, de pe rândul 18, în zona destinată săracilor. Anul apariției acestui articol are, probabil, legătură cu notorietatea cancelarului Adolf Hitler, dictatorul, căci 1933 era anul în care acesta a ajuns la putere. Iată conținutul articolului:

Realitatea ilustrată, 1933: „Numele Hitler poate fi nume evreiesc"

" Evreii americani, comentând atitudinea dictatorului german față de cetățenii de rassă semită, ***au emis părerea că Hitler trebuie să fie evreu****, deoarece în decursul istoriei cei mai mari asupritori ai israeliților au fost renegații. Astfel, o pildă printre cele mai ilustre o alcătuiește marele inchizitor Torrequemada, care era evreu botezat.*

În consecință, americanii au făcut apel la comunitățile evreiești din toată lumea să cerceteze dacă existat o familie austriacă, Hitler, înrudită cu cancelarul german.

Un evreu bătrân din Alexandria (Egipt) și-a amintit c'ar fi cunoscut în România cu patru-cinci decenii în urmă pe un oarecare Hitler. S'a adresat rabinului dr. Niemerower din București, care de fapt a găsit în cimitirul Filantropia un mormânt datat 26 Octombrie 1892 și a cărui piatră funerară o reproducem în ilustrația noastră.

Mormântul e al lui Adolf Hittler, supus austriac. El a venit în România din părțile Poloniei de azi și s'a angajat ca portar la hotelul Boulevard.

E probabil că nu există nici o legătură între decedatul și Adolf Hitler cancelarul german. Oricum însă se dovedește că numele Hitler poate fi nume evreiesc și că ipoteza ca în vinele cancelarului german să existe sânge semit nu este exclusă.

Dealtminteri aceasta n'ar avea absolut nici o importanță.

Mormântul poartă no. 9 și se găsește în rândul al 18-lea. Se găsește în locul unde sunt îngropați săracii." (Realitatea ilustrată, 28 septembrie 1933)

Der Spiegel, 1967: „Un jurnalist de la Varșovia a scris că este locul de veci al bunicului lui Adolf Hitler"

Ceva mai târziu, în numărul 31/1967, celebra publicație „Der Spiegel", într-un articol intitulat „Die Abstammung Hitlers" (Ascendența lui Hitler), semnala vâlva pe care a făcut-o în perioada interbelică descoperirea mormântului din Cimitirul Evreiesc Filantropia din București: *„Vor Ausbruch des Zweiten Weltkriegs wurden in Deutschland insgeheim Photographien herumgereicht, die das Grab des 1892 gestorbenen Juden Adolf Hittler (jüdischer Name: Avraham Eyliyohn) auf dem Bukarester Friedhof (Grab 9, Reihe 7, Gruppe 18) zeigten. Die polnisch-jüdische Zeitung „Haynt" veröffentlichte das Bild, und ein Warschauer Journalist schrieb, es handele sich um die letzte Ruhestätte von Adolf Hitlers Großvater".* („Înainte de izbucnirea celui de al Doilea

Război Mondial în Germania se răspândeau pe ascuns fotografii care arătau mormântul evreului care a murit în 1892 - Adolf Hittler (nume evreiesc: Avraham Eyliyohn), aflat la cimitirul din București (mormântul 9, numărul 7, Grupa 18) . Ziarul polonez-evreiesc „Haynt" a publicat imaginea, și un jurnalist de la Varșovia a scris că „a fost locul de veci al bunicului lui Adolf Hitler"...

Ar mai fi de adăugat că mormântul lui Adolf Hittler din Cimitirul Evreiesc Filantropia se află acum la două poziții distanță de cel al scriitorului Mihail Sebastian.

Coincidențe și incertitudini

Despre Adolf Hittler, "locatarul" cimitirului evreiesc de pe Bulevardul Ion Mihalache din București se știe doar că era un austriac evreu care, odată venit în București, pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, s-a angajat ca portar la Hotel Bulevard, după care și-a deschis un magazin de pălării. Fiind născut în 1832, el ar fi avut, deci, o vârstă apropiată de cea a tatălui "oficial" al Fuhrerului, cel despre care se știe că se numea Alois Hitler (născut în 1837). O interesantă coincidență face ca Alois să fie și el originar din Austria, și anume din raionul rural Waldviertel.

Toată vâlva creată de existența controversatului mormânt din București a fost generată de prezumtiva și șocanta posibilitate ca exterminatorul evreilor să fi avut el însuși sânge evreiesc. Biografia oficială a tatălui Fuhrerului (posibil fabricată de oamenii de încredere ai acestuia din urmă) ne furnizează următoarele date: Alois Hitler, s-a născut în 1837, ca fiu nelegitim al unei femei necăsătorite, în vârstă de 42 de ani, Maria Anna Schicklgruber.

Nou-născutul a fost botezat la Dellersheim (în localitatea natală, Strones, nu exista biserică), paternitatea acestuia nefiind cunoscută. Alois a fost crescut de Johann Nepomuk Hiedler și înfiat oficial abia la vârsta de 39 de ani, în 1876, primind numele de familie, Hitler.

Această modificare de nume constituia, de fapt, condiția tutorelui său pentru ca Alois să moștenească o fermă impresionantă, a cărei valoare se ridica la 5.000 de florini. Alois era căsătorit, la vremea aceea, cu prima sa soție, Anna Glass, o femeie mai în vârstă decât el, al cărei deces va surveni în 1883.

O căsătorie cu probleme

O lună mai târziu, Alois se însura cu a doua soție, Franziska Matzelberger, care i-a dăruit doi copii, un băiat și o fată: Alois Jr. și Angela. Tuberculoza o va răpune pe Franziska la doar un an de la nașterea fetiței. La mai puțin de un an, Alois Hitler se însura pentru a treia oară, cu Klara Polzl. Acest ultim mariaj (din care s-ar fi născut și viitorul dictator) avea să declanșeze (conform spuselor lui John Tolland în cartea sa, "Viața lui Adolf Hitler") un mic scandal în raionul Waldviertel. Motivul: tatăl adoptiv al lui Alois (Johann Nepomuk Hiedler) și bunicul Klarei erau frați!

Orice precept creștin ar fi interzis *ipso facto* această căsătorie. A existat însă un motiv puternic pentru care Vaticanul a permis oficializarea ei: Klara era însărcinată! Se presupune, evident, că tatăl viitorului copil era Alois, dar nu este exclusă nici posibilitatea ca femeia să fi fost deja însărcinată atunci când s-au cunoscut. Cu certitudine nu se știe decât că Alois a făcut presiuni mari pentru oficierea cununiei religioase cu Klara.

În 1889, venea pe lume viitorul dictator nazist și „autor" al Holocaustului, Adolf Hitler.

Fuhrerul șantajat de rude

Această variantă oficială a ascendenței lui Adolf Hitler e contrazisă de nenumărate alte studii.

Davy Winter, în cartea sa, **„Adolf Hitler: Tragedia Europei"**, trimite la numele de origine așa-zisă evreiască «Hitler», care ar fi aparținut, se pare, unor importante familii semite din Austria acelei perioade. În continuare, autorul nu ezită să facă o paralelă cu arborele genealogic al Klarei (Polzl) Hitler, femeie cu adânci rădăcini evreiești. John Tolland, unul dintre cei mai reputați cercetători ai biografiei dictatorului nazist, oferă o altă versiune, mai plauzibilă și mai coerentă, asupra descendenței bunicului acestuia. Tolland susține ipoteza unei familii bogate de evrei din Graz, pe nume Frankerberger, a cărei servitoare, Maria Anna Schicklgruber, a rămas însărcinată cu fiul stăpânului. Existența unui document compromițător a determinat reacția furibundă a cancelarului german și, totodată, o investigație riguroasă în acest sens.

Avocatul personal al Führerului (și unul dintre artizanii celui de-al doilea război mondial), Hans Frank, vorbește despre acestea în memoriile sale (**„În fața spânzurătorii"**), scrise în timpul procesului de la Nürnberg.

Frank dezvăluie conținutul scrisorii pe care Hitler i-a arătat-o la finalul anului 1936, scrisoare prin care puternicul lider al Germaniei era șantajat grosolan de două dintre chiar rudele sale vitrege.

William Patrick Hitler (fiul lui Alois Jr.) și mama acestuia, Brigitte, au amenințat cu deconspirarea adevăratei origini a Fuhrerului, moment care a justificat investigațiile întreprinse de Hans Frank. Așadar, bunica dictatorului lucrase ca bucătăreasă în casa evreului Frankerberger din Graz și, după o relație de scurtă durată cu fiul acestuia, va beneficia, timp de 14 ani de pensie alimentară pentru întreținerea copilului.

Arianul evreu

Cea mai frapantă, dar și cea mai ambițioasă ipoteză este analizată lucid de psihanalistul Walter C. Langer, în **„The Mind of Hitler"**. Cartea se fundamentează pe informațiile oferite în 1940 de ofițerul de gestapo Hans Jurger Koehler, care confirmau, printr-un document scris, existența, la Viena, a unei Maria Anna Schicklgruber, angajată în casa baronului Rothschild. Ipotetica legătură cu unul dintre fiii bogatului bancher ar fi demonstrat că Adolf Hitler nu era nici pe departe arianul care se autoproclama.

Speculațiile nu se opresc aici. Specialiști în genealogie descoperă numele de Hitler ca aparținând unor familii evreiești din Polonia, din Moravia sau chiar din Leopoldstadt.

Un negustor evreu de aici nu ezita să afirme

că este înrudit cu politicianul german prin orășelul morav Polna. Publicațiile Neue Zürcher Zeitung, Lidove Noviny (Praga), Deutsche Freiheit, Österreichisches Morgenblatt, Vorarlberger Wacht au acordat spații importante investigațiilor și dezvăluirilor privind originile incerte ale familiei lui Hitler.

Iar misteriosul mormânt al lui Adolf Hittler, aflat în cimitirul evreiesc din București, tulbură și mai mult apele, căci mută problema ascendenței Fuhrerului de la nivelul bunicului la cel al tatălui.

Oricât ar părea de fantasmagoric, e plauzibil ca tatăl natural să fie altul decât cel "oficial": adică nu Alois Hitler, austriacul cu posibilă origine evreiască, ci Adolf Hittler, evreul austriac emigrat în România pe la sfârșitul secolului al XIX-lea. Ideea a fost dezvoltată, în diverse articole, și de istoricul craiovean Tudor Nedelcea, director al Fundației "Scrisul Românesc", cercetător al Filialei Dolj a Academiei Române.

Dar, oricum ar sta lucrurile, cercetarea istorică trebuie făcută.

Cine știe ce mai aflăm?

BIBLIOGRAFIE: *„Der Spiegel" nr. 31/1967 („Die Abstammung Hitlers"); John Tolland – „Viața lui Adolf Hitler"; Alan Bullock - „Hitler. A Study in Tyranny"; Walter C. Langer - „The Mind of Hitler"; Ian Kershaw - „Hitler. Ascensiunea la putere"; Brigitte Hamann - „Viena lui Hitler"; Sam Izdats - „Marea conspirație mondialistă"; Davy Winter - „Adolf Hitler: Tragedia Europei"; Gustave Le Bon - „Psihologia mulțimilor".*

EXERGUM

Diavolul şi bunul Dumnezeu nu se află separaţi, în realităţi; şi nu sunt nici aici şi nici acolo, ci ei sunt... simultan şi pretutindeni.

Constantin Brâncuşi

Europa postcreștină:

2.800 de biserici vor fi demolate în Franța

Declinul creștinismului practicant în Europa, contracarat în același timp de secularismul maselor și de ateismul militant al elitelor, nu mai este un simplu moft trecător, ci este o certitudine. Cifrele demonstrează că majoritatea în Europa nu mai sunt creștinii, ci sunt cei ce se declară „fără religie", pe măsură ce ia amploare un alt fenomen pe Bătrânul Continent și anume islamizarea acestuia. Pe măsură ce numărul de credincioși a scăzut constant în ultimele decade, multe temple au fost practic abandonate, în timp ce numărul moscheilor crește simțitor. Pe de altă parte influența creștinilor în politică este tot mai scăzută, în timp ce politicile umaniste de stânga, puternic influențate de lobby-ul LGBT, domină agenda majorității guvernelor.

Franța – Conform unui raport al Senatului francez, 2.800 de biserici vor fi demolate în Franța, multe din acestea cu o vechime de secole. Decizia a fost luată datorită costurilor de restaurare ce sunt mai ridicate decât cele de demolare.

În 2013 de exemplu, Biserica St. Jaques din Abbeville, construită în 1868, a fost demolată, cheltuielile totale fiind de 350 000 de euro. Această sumă este inferioară celei care era necesară pentru restaurarea templului. Pe măsură ce numărul de credincioși a scăzut constant în ultimele decade, aceste temple au fost practic abandonate. Pentru multe orașe din Franța, lipsa de interes și înaltul preț al terenurilor unde sunt construite aceste biserici, pur și simplu nu mai justifică investițiile de restaurare. Din 2007, când s-a luat această decizie, mai multe biserici au fost substituite de centre comerciale, magazine, blocuri de locuințe sau parcări de mașini.

Recenta invazie în Biserica Santa Rita din Paris, care a culminat cu expulzarea preotului și a credincioșilor ce celebrau sfânta liturghie, a reaprins discuțiile. Terenul fusese vândut și noii proprietari revendicau ca edificiul să fie demolat.

Deputata **Marine Le Pen** a generat o dispută, spunând că guvernul în loc de a distruge biserici, ar trebui „să demoleze moscheile radicalilor". Ea a luat poziție ținând cont de un factor ce nu este luat în seamă de majoritatea mediilor de comunicație. O parte din aceste terenuri sunt vândute grupurilor islamiste ce construiesc moschei pe aceste locuri.

De fapt, sute de noi moschei se construiesc în fiecare an în Europa. Acestea dispun de o capacitate pentru sute de mii de tineri musulmani, născuți în Europa sau pentru emigranții recent sosiți. În funcție de legile fiecărei țări, deseori aceste edificii primesc bani din partea guvernelor.

Situația este aceeași și în alte țări

Biserica Angliei, cunoscută în lume ca Biserica Episcopală Anglicană, are 16 000 de biserici în Marea Britanie. Cu creștinismul aflat într-un pronunțat declin, opțiunea administrativă este de a închide 2.000 de temple. În aceste locuri se întâlnesc de obicei mai puțin de zece credincioși, majoritatea acestora fiind de o vârstă înaintată. Acest lucru face neviabile cheltuielile de întreținere a acestor temple, așa că opțiunea este transformarea acestora în „biserici de vacanță" ce se deschid doar în săptămânile de Crăciun și de Paște, când mulți credincioși nominali caută o biserică în virtutea obiceiului.

Un program de finanțare al guvernului prin intermediul Consiliului Artelor din Anglia, caută alte destinații pentru aceste edificii ce aparțin bisericii oficiale a statului. Aceste spații pot să fie închiriate pentru o amplă gamă de evenimente și activități cum sunt conferințe, recepții pentru nunți, activități de caritate, filmări sau târguri pentru locuri de muncă.

The Guardian informează că 394 temple creștine sunt disponibile pentru a fi renovate și transformate pentru alte destinații. În unele cazuri acestea au fost transformate în moschei.

În ultimul timp în Germania, peste 350 de biserici au fost închise. Acum, proiectul cunoscutului politician de stânga **Joachim Reinig** are ca obiectiv „integrarea cât mai rapidă" a miilor de refugiați musulmani ce sosesc în Europa în fiecare săptămână. Conform propunerii, bisericile creștine trebuiesc demolate pentru ca moschei musulmane să fie construite pe respectivele locuri.

Discursul lui Reinig, regizat de ideea multiculturalismului, se bazează pe un raport din 2013, la care el însuși a ajutat ca să fie redactat, și care identifică o „nevoie urgentă" pentru construcția de moschei în regiune. Conform Senatului din Hamburg, care a redactat un raport similar pe această temă, ideal ar fi „o moschee în fiecare cartier". Motivul principal al acestei măsuri ar fi importanta „muncă comunitară" promovată de aceste moschei.

Surse: Știri creștine, NoticiaCristiana.com

Revoluția pașnică din Islanda

o revoluție despre care toată Uniunea Europeană tace

În perioada 2008- 2011 a avut loc ceea ce s-a numit „revoluția pașnică din Islanda". Subiectul nu a fost dezbătut niciodată în mediile de comunicare oficiale din Europa. De ce? Ca să nu dea idei și la alții...

Iată cum s-au derulat lucrurile. În timpul dezastrului financiar din 2008 și 2009, populația islandeză a forțat guvernul și băncile să se retragă. Cum au reușit acest lucru? Prin metode pașnice. Următoarele informații rezumă care sunt pașii pe care i-au întreprins într-un proces care a durat mulți ani și care a început prin conștientizarea faptului că așa nu se mai poate.

2008- Principala banca a Islandei este naționalizată. Krona, moneda națională islandeză se devalorizează și bursă se prăbușește. Țara se află în faliment.

2008- Cetățenii se revoltă în fața Parlamentului și reușesc să obțină demisia primului ministru și a guvernului în funcție. Se organizează noi alegeri. Cu toate astea, țara încă este într-o situație economică dificilă. Intră în vigoare o hotărâre a Parlamentului prin care poporul islandez plătește lunar, în următorii 15 ani, o datorie de 3 miliarde și jumătate de euro către Marea Britanie și Olanda, cu o dobândă de 5.5%.

2010- Islandezii ies din nou în stradă cerând un referendum (cu privire la plata datoriei externe, n. tr.). În ianuarie 2010, președintele islandez refuză să aprobe hotărârea Parlamentului, în schimb anunță organizarea unui vot popular pe această temă. În martie, prin intermediul referendumului, 93% din populația islandeză își exprimă refuzul de a plăti datoria. Între timp, oficiali ai guvernului inițiază o investigație pentru a-i deferi justiției pe cei responsabili de această criză. Mai mulți bancheri și reprezentanți ai executivului sunt arestați.

Se convoacă o adunare pentru a redacta o nouă constituție, bazată pe modelul celei din Danemarca, pentru a evita capcanele îndatorării prin împrumuturile externe. Din cei 522 de candidați sunt aleși 25 de cetățeni - fără nicio afiliere politică. Singurele calificări necesare depunerii candidaturii sunt maturitatea și sprijinul a 30 de persoane. Adunarea constituțională începe în februarie 2011 și se materializează în așa-numita "carta magna" din prezent, care conține recomandări ale mai multor adunări organizate prin țară. În ultimă instanță, ea trebuie să fie aprobată atât de Parlamentul actual cât și de cel creat la următoarele alegeri legislative.

În prezent, bancherii condamnați de corupție își ispășesc pedeapsa la penitenciarul Kviabryggja, o fostă gospodărie rurală din vestul Islandei, transformată în închisoare. E vorba de 26 de persoane importante din sectorul financiar, printre care Sigurdur Einarsson, fost președinte al băncii Kaupthing, și Hreidar Mar Sigurdsson, fost director general al aceleiași bănci, ambii

condamnați pentru manipularea pieței și pentru fraudă, la scurt timp după intrarea în colaps a instituției care era, la acea vreme, principalul creditor al țării. Băncile care au folosit căi incorecte pentru a obține profituri uriașe, după declanșarea crizei - Kaupthing, Landsbanki Islands și Glitnir - au intrat în incapacitate de plată, având datorii de 85 de miliarde de dolari. Moneda națională s-a depreciat, iar apoi a început haosul financiar. Totuși, economia Islandei s-a redresat câțiva ani mai târziu.

Un factor cheie al acestei revoluții este faptul că nu a provenit dintr-un loc al violenței, al vărsării de sânge sau al terorii. Nu s-a luptat nimeni și nici arme nu s-au folosit! Pur și simplu s-au adunat laolaltă cetățenii și au rezolvat problemele.

Să sperăm că modelul islandez va fi preluat de cât mai multe țări din întreaga lume!

Surse: Gandeste.org, http://adevarul.ro

Discursul generalului de Gaulle, ținut spre sfârșitul războiului franco-algerian (1954-1962), relevă diferențele majore dintre cele două culturi și avertizează în privința integrării populației arabe și berbere în Franța. Generalul vorbește despre consecințele promovorării unor astfel de politici pentru viitorul Hexagonului.

CHARLES DE GAULLE:

„Cei care propovăduiesc integrarea arabilor au un creier de colibri"

„E foarte bine că există francezi galbeni, negri sau maro. Arată că Franța e deschisă tuturor raselor și că are o vocație universală. Dar, cu condiția că ei să rămână o mică minoritate. Dacă nu, Franța nu va mai fi Franța. Suntem totuși, înainte de toate, un popor european de rasă albă, de cultură greco-latină și de religie creștină.

Să nu veniți să povestiți basme. Musulmanii? V-ați dus să-i vedeți?

I-ați privit cu turbanele și djalaba-urile lor? Vedeți bine că nu sunt francezi. Cei care propovăduiesc integrarea au un creier de colibri, chiar dacă sunt foarte savanți. Încercați să integrați uleiul și oțetul, agitați sticla și după o vreme se vor separă din nou. Arabii sunt arabi, francezii sunt francezi. Credeți că populația Franței ar putea absorbi 10 milioane de musulmani care mâine vor fi 20 și poimâine 40? Dacă noi facem integrarea (Franța cu Algeria n.r.), *dacă toți arabii și berberii din Algeria vor fi considerați francezi, cum îi vom împiedica noi să nu vină în Franța continentală, când nivelul vieții e mult mai elevat?*

Satul în care m-am născut eu nu se va mai chema Colombey-Două Biserici ci Colombey-Două Moschei".

ELVEȚIA,

cel mai militarizat stat din lume

Acest stat este amplasat pe un relief aproape în totalitate muntos. Munții sunt pentru locuitorii lui ca zidurile unei cetăți. În stânci sunt săpate nenumărate tuneluri care permit să ajungi în orice colț al țării fără a fi văzut de cineva. Acest stat puternic militarizat se află acolo unde niciodată nu te-ai fi putut aștepta, exact în inima Europei. Este vorba de Elveția!

Orice bărbat elvețian este obligat să facă armata. Aceasta durează doar 3 luni, însă este suficient pentru a transforma un tânăr petrecăreț într-un bărbat responsabil. După aceasta tânărul primește o armă, o conservă și o uniformă militară, pe care le ia acasă. Periodic, bărbații elvețieni sunt rechemați în armată, pentru a nu uita cunoștințele și abilitățile militare acumulate.

Până la 32 de ani un bărbat elvețian este rechemat în armată de 7 ori, unde trebuie să stea câte 3 săptămâni. În următorii 10 ani el va mai fi rechemat încă de 3 ori pentru 2 săptămâni, iar încă peste 10 – o dată pentru 2 săptămâni. Când elvețianul împlinește 51 de ani, el este eliberat oficial de serviciul militar și este obligat să întoarcă statului arma și uniforma. La fel și conserva.

Nimeni nu poate refuza serviciul militar, nici măcar milionarii și bancherii. De fapt, armata este o bună ocazie de a-ți face cunoștințe noi și utile. Deși are doar 300 km în lungime, Elveția are un buget militar de 7.5 miliarde de dolari! Ea dispune de 800 de tancuri și blindate și de 350 avioane militare!

Populația civilă este înarmată până în dinți. Astfel, s-a calculat că elvețienii dețin absolut legal acasă la ei 1.5 milioane de semi-automate și 2 milioane de pistoale. În Elveția numărul amplasamentelor pentru tir este egal cu numărul cafenelelor…

Iată de ce nici măcar Hitler nu a avut curajul să atace această țară!

Sursă: Comunitatearomanilor.com

Soldați din armata elvețiană

ILIE ȘERBĂNESCU:

„Austriecii au luat România ca servitor"

Austria – țară înzestrată de Dumnezeu cu inegalabile frumuseți, administrată minunat de locuitorii ei și inteligent ghidonată de politicienii ei în meandrele Est-Vest – va începe să aibă probleme. Mulți vor spune "ce-l bate pe ăsta grija de Austria, când sunt atâtea alte probleme la ordinea zilei, în frunte cu cele amețitor de grave ale României?!" Păi, dacă Austria va începe să aibă probleme, acestea nu vor veni cumva de aiurea, nici măcar de la reamestecarea cărților în contextul conflictului din Ucraina, ci pe fond și înainte de toate în legătură cu România. Această conexiune este dramatică! Și de problemele Austriei mă doare-nu mă doare, dar de cele ale României mi se frânge inima!

Austria a înțeles bine oportunitatea oferită de ieșirea din comunism a țărilor Europei de Est. Putea găsi aici piețe și resurse de care nu dispunea. Rapid, a luat sub control o uriașă parte din economia țărilor respective. O parte disproporționat de mare, prin comparație cu dimensiunile Austriei și cu posibilitățile ei financiare. A utilizat pe termen scurt lichidități imense, dincolo de aceste posibilități obiective, semn că s-a oferit să joace rol de vehicul pentru singurul ban lichid abundent din zonă: cel rusesc! Târgul era reciproc avantajos: rușii puneau la bătaie banul, iar austriecii interfața, la adăpost de resentimentele, copios prezente în zonă, față de Rusia.

România a fost o țintă predilectă punând pe tavă toate atuurile: resurse și subdezvoltare. Austriecii au atacat tot ceea ce era important: petrolul și gazele, băncile, pădurile, asigurările, industria materialelor de construcție. În curând au devenit adevărați stăpâni în România. Nu s-au gândit vreun moment că ar putea alcătui un fel de parteneriat pe termen lung împreună cu România, având în vedere complementaritatea economiilor respective. Au luat România ca servitor. N-au rezistat tentației de a lua România la secătuit pe toate părțile deodată.

Au contribuit din plin la transformarea României într-o colonie jalnică, fără șanse nu numai pentru ea, dar, vai!, chiar și pentru stăpânul de la Viena. În strânsoarea din două părți opozite – exploatarea secătuitoare a resurselor fără valorificarea lor și extracția de câștiguri bancare fără finanțarea economiei – România a început să crape! Deja România nu mai este sursă de profit pentru băncile austriece, care nu mai găsesc altă ieșire decât reducerea expunerii pe România. Și doar forțarea descoperirii unor noi resurse de petrol și gaze, și nu cumva vreo valorificare a acestora, mai întreține interesul austriecilor pentru România.

Exploatarea de tip colonial nu este un sistem economic funcțional. N-are "feed back". Fiind o extracție în sens unic, rezervorul se golește! Și dezastrul coloniei se simte și în încheieturile stăpânului. Personal urez celor care au vândut austriecilor țara mai pe nimic – Petrom și BCR, perimetre în Marea Neagră și păduri, industrii și drepturi neconcurențiale de prețuri la gaze – să mai fie primiți la Viena și după ce servitorul român va fi căzut lat și nu va mai fi de niciun folos stăpânului.

(Sursă: www.cocoon.ro)

EXERGUM

„Când am plecat, v-am lăsat săraci și proști. Când am revenit, v-am găsit și mai săraci, și mai proști"

Constantin Brâncuși

APEL

Pentru dreptul la propria limbă al românilor din Ucraina

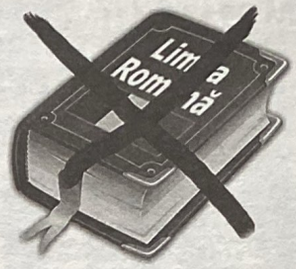

Poate că apelul la dreptate şi istorie pare celor de astăzi desuet, dar nu putem asista, fără să ne cutremurăm, la zbaterea zadarnică a fraţilor noştri din nordul Bucovinei (azi, în Ucraina) de a-şi păstra libertatea cugetului, libertatea de a vorbi, a crea şi a plânge în Limba Română, limba neamului şi a strămoşilor.

Românii trăitori pe teritoriul Ucrainei de astăzi au fost dintotdeauna cumînţi, harnici, prietenoşi şi drepţi. Au respectat oamenii şi legile statului în care istoria vitregă i-a obligat să trăiască. Şi-au înţeles misiunea şi au făcut la fel ca orice om care are o credinţă, o limbă şi un Dumnezeu: să le apere, să le cinstească şi să le ofere zestre urmaşilor. Dintre toate apelurile emoţionante privind rangul nobiliar al limbii române strămoşeşti – pornind de la familia Hurmuzăcheştilor la Eminescu, de la savantul Nicolae Iorga la istoricul bucovinean Ion Nistor şi atâţia alţii –, transpare ca o lumină îndemnul de a ne păstra identitatea de neam şi de limbă, de a-i respecta pe alţii şi de a le pretinde respect. Asta au cerut participanţii la protestul paşnic din Cernăuţi, din 17 octombrie 2017. Şi ce-au obţinut? O ruşinoasă şi condamnabilă nepăsare din partea autorităţilor statale ucrainene. Am sperat ca Uniunea Ucrainenilor din România, cetăţenii români de Limbă Ucraineană – care se bucură de toate drepturile în ţara noastră – să devină solidari cu românii din Ucraina, să ceară Guvernului de la Kiev respectarea firească a dreptului românilor de a învăţa în limba lor, de a o vorbi nu ca pe o limbă străină, ci ca parte a fiinţei şi a istoriei româneşti.

Nu putem să nu vă amintim tuturor un fragment din ziarul „Timpul", nr. 1/1 iulie 1900, în care se spunea, printre altele: *„Cu orice preţ vom stărui ca elementul românesc din Bucovina să fie susţinut. [...] Nu cerem favoruri, ci dreptate..."*, iar regele Ferdinand răspunde astfel Consiliului Naţional la Cernăuţi: *„Cu cea mai adâncă emoţiune şi cu inima plină de bucurie patriotică primesc ştirea că trupele mele au intrat în capitala Bucovinei române, aducând ordine şi linişte sufletească. [...] Să dea Atotputernicul ca tot poporul român din Bucovina să găsească mereu ocrotire, dreptate şi libertate!"*

Oameni buni, români de pretutindeni, oameni de bună-credinţă, indiferent de etnia, religia şi limba pe care o vorbiţi, uniţi-vă glasul şi forţele şi susţineţi dreptul milenar al românilor bucovineni din Ucraina de a-şi studia şi perpetua limba strămoşească, de a crea cultură în ţara ce se vrea modernă, europeană, tolerantă şi dreaptă.

Aşa să ne ajute Dumnezeu acum şi în toate momentele cu care viaţa ne va încerca!

- **Societatea pentru Cultură şi Literatură Română în Bucovina** – organizaţia Bacău, preşedinte prof. Elena Bostan
- **Despărţământul ASTRA „Vasile Alecsandri" Bacău**, preşedinte prof. Mitică Pricopie
- **Fundaţia Culturală „Georgeta şi Mircea Cancicov" Bacău**, preşedinte poetul Victor Munteanu
- **Societatea Cultural-Ştiinţifică „Vasile Alecsandri" Bacău**, preşedinte executiv, conf. univ. dr. Ioan Dănilă
- **Asociaţia „Civitas Bacoviensis"**, preşedinte lect. univ. dr. Petru-Gabriel Puiu, vicepreşedinte lect. univ. dr. Iulian-Marius Furdu
- **Fundaţia Culturală „Ion Creangă" Târgu-Neamţ**, preşedinte prof. Adriana Timofte
- **„Eurocivica" Bacău**, preşedinte Ilie Bârzu
- **Lect. univ. dr. Adrian Jicu,** directorul Bibliotecii Judeţene „C. Sturdza" Bacău
- **Călin-Leon Boambă,** profesor la Colegiul Naţional „Vasile Alecsandri" Bacău, iniţiator al Proiectului „Promovarea specificului naţional prin specific local"
- **Prof. dr. Aurel Stanciu,** membru al Uniunii Artiştilor Plastici din România – filiala Bacău
- **Anton Achiţei**, solist de muzică populară,

COMUNICAT

al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România

Astăzi, 25 octombrie 2017, membrii Consiliului Director ai Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România, statutar aleşi la Adunarea Generală Extraordinară din 8 septembrie şi validaţi de sentinţa Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti, pronunţată la 28 septembrie, împreună cu preşedintele Doru Dinu Glăvan, s-au prezentat la sediul uniunii unde urma să se ţină şedinţa respectivului organ de conducere. Întrucât sediul UZPR este în continuare blocat, datorită acţiunilor destabilizatoare, nestatutare şi ilegale ale unui autoproclamat Consiliu Director, coordonat de Adrian Rosentzweig, Ion Petrescu şi Ion Iofciu, Consiliul Director al UZPR s-a adresat, în scris, acestora, cerându-le ca până astăzi, 25 octombrie, la ora 10.30, să predea cheile şi logistica de bună funcţionare a sediului. De asemenea, s-a cerut grupului destabilizator să evite orice acţiune de natură să obstrucţioneze detensionarea situaţiei şi care ar putea aduce noi şi grave prejudicii prestigiului UZPR şi nobilei noastre profesiuni.

Din păcate, şi această solicitare a Consiliului Director al UZPR, transmisă în termeni civilizaţi şi cu bună credinţă, grupului care, uzând de proceduri nestatutare şi ilegale, a confiscat sediul uniunii, a fost ignorată. La data şi la ora mai sus menţionate, cheile şi logistica nu au fost predate persoanelor abilitate să le preia, accesul în sediu era blocat, iar orice încercare de a discuta cu persoanele care ocupă abuziv locaţia nu a avut rezultatul aşteptat. Pentru corecta informare a opiniei publice, facem precizarea că este pentru a doua oară, în decurs de o lună, când acelaşi grup destabilizator sfidează cererea, pe deplin îndreptăţită, venită din partea Consiliului Director al UZPR. Aceasta după ce, pe 4 octombrie, şedinţa organismului statutar ales al Uniunii nu s-a putut ţine, din aceleaşi motive. În acest fel, Consiliul Director, ca şi celelalte organisme statutar alese ale UZPR, se află în situaţia de a nu-şi putea desfăşura în condiţii normale activitatea curentă. Acest fapt îi afectează, în mod deosebit, pe ziariştii pensionari care îndeplinesc condiţiile pentru a primi indemnizaţia de membru al acestei uniuni de creaţie, recunoscută ca persoană juridică de utilitate publică, şi pe colegii noştri de breaslă care doresc să devină membri ai Uniunii.

Având în vedere situaţia creată, Consiliul Director al UZPR adresează colegilor din presa scrisă şi audiovizuală, mediului academic şi asociativ, entităţilor şi prestigioaselor personalităţi ale societăţii civile, apelul de a susţine şi promova eforturile pe care uniunea noastră le întreprinde, numai şi numai în spiritul şi în litera legii, pentru a se pune capăt acestui impas pentru care întreaga responsabilitate juridică, morală şi civică revine celor care au organizat puciul destabilizator, care nu urmăreşte decât dezbinarea şi înregimentarea obştii ziariştilor. Exprimăm, şi cu acest prilej, aprecierea deosebită faţă de toţi cei care ne-au transmis mesaje de susţinere şi de încurajare şi îi invităm, cu deplină încredere, să ne fie şi de-acum înainte alături în demersurile pe care le vom face pentru ca adevărul, respectul faţă de profesiunea de ziarist şi de lege să învingă.

CONSILIUL DIRECTOR AL UNIUNII ZIARIŞTILOR PROFESIONIŞTI DIN ROMÂNIA

COMUNICAT DE PRESĂ

Cine a găsit tinereţea lui SERGIU CIOIU?

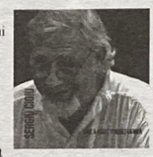

Sergiu Cioiu a revenit din nou pe firmamentul spectacolului din România, pentru lansarea noului său album discografic, produs de Eurostar, **„Cine a găsit tinereţea mea..."**

Programul de promovare a acestui album a debutat vineri 27 octombrie, când artistul a fost invitat special în spectacolul „Euro Savoy" (regia Alexandru Arşinel).

A urmat, luni, 30 octombrie, la Hotel Marshal Garden din Bucureşti, recitalul *„Pe cine numim ... EU?"*, susţinut cu participarea excepţională a cunoscutelor interprete ale muzicii uşoare româneşti, Pompilia Stoian, Stela Enache şi Silvia Dumitrescu.

Pentru cei foarte tineri şi pentru cei care, poate, l-au uitat, reamintim *că* Sergiu Cioiu, este una dintre vedetele muzicii uşoare româneşti din anii ,60-'70-'80 ai secolului trecut. El a lansat multe dintre „hit"-urile acelei perioade, printre care *"Cântecul vântului", "Glasul tău", "Pentru cine?", "Merci Bécaud", "Poarta sărutului", "Masa tăcerii", „Coloana fără sfârşit", "Primul loc de pe pământ", "Venise vremea"* etc. Din 2016, el revine periodic în România, prima dată pentru lansarea volumului cu tentă biografică, intitulat *„Nu ştim aproape nimic - Puşa Roth în dialog cu Sergiu Cioiu"*, şi a dublului CD (audiobook) - *„Sergiu Cioiu în dialog cu dumneavoastră"* (Editura Ars Longa).

Despre nivelul şi anvergura personalităţii artistice a lui Sergiu Cioiu s-au exprimat, recent, multe personalităţi ale vieţii culturale şi publice. Iată câteva dintre opinii:

„Sergiu Cioiu ne-a arătat că artistul a rămas tânăr nu numai cu sufletul, dar şi cu darul pentru acest gen de teatru care presupune apelul bogat şi la poezie şi la proză şi la replica de teatru şi neapărat la muzică şi dans. Acompaniat la chitare de Vlad Creţu şi la clape de Lyuben Gordievski, Sergiu Cioiu ne-a spus versuri mai vechi şi mai noi din poezia română, poveşti teatrale şi a cântat el însuşi şi... a dansat, cucerind sala cu o surprinzătoare tinereţe actoricească".

***(Dinu Săraru**, adevarul.ro)*

Prezenţa lui Sergiu Cioiu în spaţiul muzical românesc este, astăzi, aproape la fel de vie ca înainte de 1982, când a părăsit România şi s-a stabilit în Canada. Feedback-ul acestei prezenţe - de asemenea. (...) Consistenţa şi densitatea prezenţei lui Sergiu Cioiu în România mă face să reiau concluzia pe care am formulat-o cu un an în urmă: nu, hotărât lucru, Sergiu Cioiu nu este doar „un actor care cântă", aşa cum declară el, cu nejustificată modestie. Şi nici doar un muzician care joacă. Este un artist adevărat, cu o vitalitate şi o longevitate artistică impresionante. Deviza sa profesională pare a fi: „prezentul continuu".

***(Miron Manega,** certitudinea.ro)*

Promovarea albumului **„Cine a găsit tinereţea mea..."** va continua până *în data de* 5 decembrie, cu un şir de apariţii publice.

FEED-BACK

Semnale de la cititori

● Astăzi am deschis paginile tipărite ale Certitudinii româneşti şi am rămas plăcut surprins. Spiritualitatea culturală a ţării noastre prinde a se împletit sub ochii noştri cu analizele lucide ale vieţii sociale contemporane şi nu numai, concluzând-ne spre trista concluzie că ultimul secol şi jumătate nu a adus nimic nou în viaţa cotidiană. Ba chiar mai mult, ca liberal profund ataşat valorilor europene, îmi întăresc concluzia (citind rândurile Domniilor Voastre) că ieri am fost cu mult mai europeni decât suntem astăzi, iar capacitatea noastră de a ne identifica cu Spiritualitatea continentală este înăbuşită de tot felul de „putori" ce ne dau zilnic lecţii de cum şi ce trebuie făcut pentru a ne mândri cu identitatea naţională, deci implicit cu apartenenţa noastră la spaţiul european. Nu îmi rămâne decât să salut iniţiativa de a produce o foaie culturală aiât de vitală României contemporane şi să sper că va avea viaţa lungă, acaparând din ce în ce mai mulţi adepţi.

***Gabriel Done**, 27.09.2017*

● Deşi în urmă cu numai o lună lăudam exerciţiul promovării culturale a spiritului românesc, astăzi, odată cu apariţia numărului 1 al ziarului, mă delimitez total faţă de poziţia radical-naţionalistă şi xenofobă pe care editorii au ales-o spre a o promova. Faptul că echipa de colaborare a ales să folosească poziţii mai mult decât conservatoare ale unor mari intelectuali români, pune sub umbra îndoielii buna-credinţă a redacţiei. Sunt profund dezamăgit de ura pe care această foaie, ce se vrea a fi culturală, o promovează la adresa minorităţilor etnice şi culturale aflate pe teritoriul ţării noastre, împrumutând, în proporţie de 90%, discursul rusofil, putinist, îndreptat împotriva instituţiilor euro-atlantice.

Îmi reafirm susţinerea faţă de promovarea culturii, dar din păcate, echipa Domniilor Voastre a ales să trădeze identitatea europeană a poporului român.

***Gabriel Done**, 19.10.2017*

● Bună dimineaţa, bună ziua.

Aşa cum zic şi în „Subiect", rândurile email-ului sunt de apreciere a acţiunii, a îndrăznelii avute: în sfârşit: place ideea, dar şi modul original de realizare a ei (colegiul de redacţie atemporal, colaboratorii slujitori - oamenii relativ vii care promit...), „ce vrem" etc etc. Din fericire, contemporaneitatea operei colegilor de redacţie atemporali este o sursă esenţială pentru temele ce le veţi trata.

Titlul este bine ales, deşi nu cred că toată lumea îl va înţelege. Vă doresc succes. Mare succes! Cu CERTITUDINE mare şi, tot cu CERTITUDINE, îl veţi avea...

Să fiţi sănătoşi.

***V. Dugan**, 5.10.2017*

● Mulţumesc mult, pentru că editaţi o asemenea publicaţie şi pentru că mi-aţi trimis numărul 0 - tocmai l-am luat de la Academie. E un senin(al) încurajator - Doamne ajută!

Presupun că veţi continua (numerotând 1, 2, 3... sau -1, -2, -3 ...?)

Gânduri bune de pe Argeş în Sus, chiar de la „Curtea de la Argeş".

(Acad. n.r.) **Gh. Păun** („prieten" cu mulţi din Colegiul de Redacţie, amic cu mulţi dintre Colaboratori...)

10.10.2017

A fost odată în Beijing...

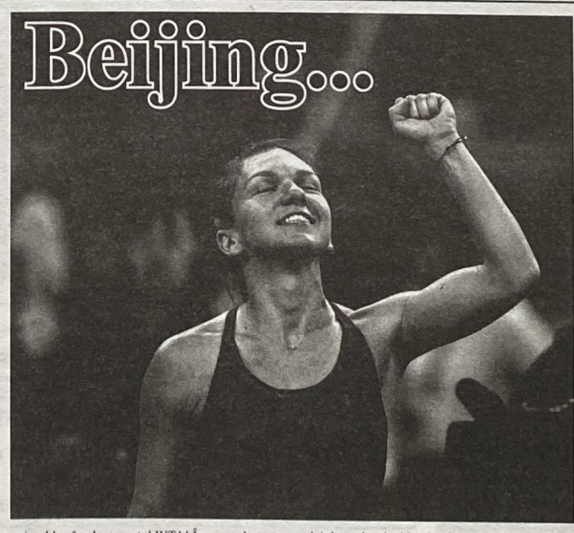

Capitala Nordului-Beijing şi-a deschis porţile pentru cei mai buni dintre cei buni, invitându-ne să explorăm frumuseţea acestui spectacol magistral care, din cele mai vechi timpuri şi până în prezent, a cucerit întreaga Planetă şi a trezit interesul marilor cronicari de odinioară, făcând să curgă râuri de cerneală în paginile celebrelor publicaţii internaţionale. Toată floarea cea vestită a tenisului profesionist, de pe întreg cuprinsul globului pământesc, s-a reunit sub egida turneului de la Beijing şi a semnat tabloul celui mai important eveniment sportiv al anului.

Se aud clopote de luptă din turnul vechiului castel şi o linişte apăsătoare pluteşte deasupra Marelui Zid Chinezesc!

O forfotă de nedescris se dezlănţuie în zorii dimineţii şi toate privirile sunt aţintite asupra bătrânului orologiu ce stă agăţat într-un cui, de-a dreapta unei icoane... Acele vechiului ceasornic se învârt cu o viteză ameţitoare şi, din moment în moment, pendulul din lemn va bate de ora unsprezece şi jumătate. Cu fiecare secundă care se scurge, suspansul, emoţiile şi aşteptările cresc în intensitate şi o presiune uriaşa apasă pe umerii luptătoarei noastre... Simona se află în faţa celui mai dificil moment al carierei sale!...

Turneul de la Beijing a adus în lumina caldă a reflectoarelor, de o parte şi de alta a ringului, două mari forţe ale tenisului mondial, care s-au ciocnit în Univers, consfinţind războiul marilor orgolii.

A opta rundă a confruntărilor directe dintre Simona Halep şi Maria Sharapova a făcut înconjurul lumii şi ne-a oferit un regal de zile mari; cum rar ne-a fost dat să vedem!

Campioana inimilor noastre a intrat în arenă, luând cu ea toate speranţele milioanelor de români, ale caror gânduri au zburat peste oceanul Pacific, la mii de leghe depărtare de casă şi au însoţit-o în această expediţie fascinantă... O muzică înălţătoare a răsunat în adâncul sufletului ei, ca o adevărată orchestră, desăvârşind cea mai frumoasă partitură a sportului românesc!

Înarmată cu o voinţă de fier şi cu o precizie de lunetist, Simona a dezmembrat defensiva Rusiei, executând-o, în stil de mare luptătoare, pe tovarăşa Sharapova. Imperiul rusoaicei s-a clătinat din temelii, răpus de forţa izvorâtă din braţul puternic al sportivei noastre, care s-a năpustit ca un uragan pe câmpul de bătălie, aruncând mingi de foc în inima teritoriului advers. Simona şi-a urmat propriul instinct şi a distrus această maşinărie rusească!

Într-o zi istorică, ce va rămâne pentru totdeauna în conştiinţa neamului românesc, îngerul alb al sportului autohton a semnat o filă importantă din istoria marilor bătălii şi a înfipt drapelul României pe cele mai înalte culmi.

Pentru a-şi spăla onoarea, Mai Marii tenisului din vechea cetate a Kremlinului, răvăşiţi şi mâhniţi nevoie mare, au mizat pe o ultimă carte şi au aruncat-o în focul bătăliei pe Daria Kasatkina, una dintre cele mai de seamă reprezentante ale plutonului rusesc. Dar cum socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din teren, Kasatkina a aruncat prosopul şi a capitulat în faţa jucătoarei din Constanţa, care a mai făcut un pas uriaş în lupta pentru marele titlu.

Lacrimi de fericire s-au revărsat în cascade peste ţinutul românesc, iar tunetul victoriei s-a auzit peste mări şi ţări! Pentru Simona avea să urmeze o semifinală de vis!

Din tolba ei plină cu victorii, lansează o ultimă săgeată şi o provoacă la luptă pe Jelena Ostapenko! După un duel infernal, care ne-a ţinut cu sufletul la gură, campioana României şi-a luat revanşa în faţa jucătoarei din Letonia, urcând pe primul loc în clasamentul WTA! În semn de respect şi preţuire, dinastia tenisului a sărbătorit-o cu surle şi trâmbiţe şi a încoronat-o în aplauzele tuturor, conferindu-i titlul de împărăteasă a balului!

Înzestrată cu mult curaj şi multă înţelepciune, regina sportului românesc dezleagă Nodul Gordian şi îşi impune supremaţia peste imperiul sportului-alb, păşind cu multă graţie pe covorul roşu al marelui templu!

Simona Halep stă aşezată pe un jilţ impresionant şi ţine în mâna dreaptă sceptrul puterii, iar alaiul regal se închină la piciorele ei şi îi aşterne în cale flori de crini albi şi trandafiri roşii!

Într-o zi de mare sărbătoare, viaţa i-a oferit cel mai frumos cadou, împletind într-o frumoasă cunună cei 26 de ani de muncă şi sacrificii, petrecuţi în mijlocul celor mai importante competiţii.

Drapelul României fluturá în bătaia vântului, strălucind printre falnicele stindarde ale lumii, arborat în vârful semeţelor catarge, ce stau pavăză şi susţin vestitele corăbii ale tenisului mondial...

Nicolae Crinel

CERTITUDINEA

MIHAI EMINESCU

Rusia, muma mîndriei şi a lipsei de cultură

Guvernele au fost în stare să cunoască foarte bine politica rusească şi ţintele ce ea le urmăreşte de-o sută şi mai bine de ani. Răsărită din rase mongolice, de natură lor cuceritoare, aşezate pe stepe întinse a căror mon[o]-tonie are înrîurire asupra inteligenţei omeneşti, lipsind-o de mlădioşie şi dîndu-i instincte fanatice pentru idei de-o vagă mărеţie, Rusia e în mod egal muma mîndriei şi a lipsei de cultură, a fanatismului şi a despotiei. Frumosul e înlocuit prin măret, precum colinele undoiate şi munţii cu dumbrăvi a ţărilor apusene sînt acolo înlocuite prin şesuri fără de capăt. În tendenţele de cucerire, în aşa-numitele misiuni istorice cari-şi caută marginile naturale nu e nimic dedesupt decît pur şi simplu neştiinţa şi gustul de spoliare. În zadar caută un popor în întinderi teritoriale, în cuceriri, în războaie ceea ce-i lipseşte în chiar sufletul lui; sub nici o zonă din lume nu va găsi ceea ce Dumnezeu i-a refuzat sau mai bine zicînd ceea ce Dumnezeu a voit ca să fie rezultatul muncii a multe generaţii dedate la lucru.

Căci stă oare destoinicia unei naţii în vrun raport cu întinderea teritoriului pe care ea-l ocupă? Mica Veneţie era odată o putere mare europeană prin cultura ei intensivă, prin arte, prin industrie, prin judecata sănătoasă a aristocraţiei ei. Dar toate aceste condiţii de mărire erau cîştigate prin muncă îndelungată, deprinderea şi priceperea se moştenea apoi din neam în neam, încît chiar astăzi ciceronii veneţieni au păstrat mai mult gust în judecarea tablourilor decum au mulţi profesori de estetică. Un rol analog 1-a avut Olanda în istorie, şi astăzi încă sînt state mici care se bucură deo înflorire estraordinară; pe un pămînt de mică întindere se află mai multe averi decît în Rusia întreagă. Astfel sîntem aproape siguri că în cumpăna economică Rusia, cîtu-i de mare, trage mai uşor decît mica Belgie.

De aceea ni se pare că din nefericire ruşii sînt sub dominarea unui deşert sufletesc, a unui urît care-i face să caute în cuceriri ceea ce n-au înlăuntrul lor. Nouă ni se pare că cercurile culte, în loc de a stăvili acest *horror vacui*, în loc de a-l împlea prin muncă şi cultură, îl sumuţă contra Europei, pe care o numesc îmbătrînită şi enervată, coaptă pentru a cădea întreagă sub dominaţie rusească.

Europa le pare astăzi în starea în care era Bizanţul la apariţiunea un[ui] neam asemenea mongolic, a turcilor. În locul civilizaţiei grece înflorit-au în Bizanţ o cultură turcească? Deloc. Tocmai aşa nu va înflori o cultură moscovită pe pămînturile supuse ruşilor, pentru că lipseşte rădăcina subiectivă a unei asemenea culturi. În Rusia chiar miezul culturii e în Ingermanland şi în cele trei provinţi baltice, în mînele şi capetele a poate două sute de mii de oameni de origine germană, pe cînd populaţiile străvechi a acelor provinţii, leţii, livii, crevinii şi cum [i]i mai cheamă, nu se vor fi aflînd cu mult mai sus decum îi va fi găsit episcopul Albrecht la a[nul] 1200. Astfel misiunea istorică de care se face atîta vorbă nu-i o misiune care-şi are originea în afară, ea e rezultatul unui gol sufletesc, al unei barbarii spoite cu frac şi mănuşi, al unui deşert care, de-ar stăpîni pămîntul, tot nu s-ar umple [...]. De mult, dar mai cu seamă de o sută cincizeci de ani încoace, ţinta cuceririlor ruseşti sînt ţările răsăritene ale Europei. Nu mai vorbim despre cuvîntul d-lui Aksalvof, care vede întinzîndu-se panslavismul în miezul Europei, în ţările coroanei habsburgice pînă la Marea Adriatică.

C-un cuvînt, în loc de-a desfăşura activitatea înlăuntru, ochii vecinului nostru sînt pironiţi cu flămînginе asupra Apusului, cercurile culte umplu golul sufletesc cu fantasmagoria unui imperiu care ar ajunge de la Sibir pînă sub zidurile Veneţiei şi apoi mai departe... tot mai departe. Şi această misiune tainică o împlinesc apoi diplomaţii şi baionetele. Existe testamentul lui Petru cel Mare sau nu existe, el există în capetele a mii de oameni visători cari dau tonul în Rusia.

Războiul a fost declarat Porţii pentru a elibera pe creştini în formă, în fond însă pentru a cuceri întreg Imperiul otoman într-un mod care să poată fi înghiţit, mai de voie, mai de nevoie, de Europa. După Turcia urmează Imperiul habsburgic, după dînsul cine mai ştie cine? Scopul fictiv al războiului şi scopul adevărat sînt diametral opuse. Astfel se dăruie un regat splendid celui mai neînsemnat popor din Peninsula Balcanică, bulgarilor. Se stabileşte în Tratatul de la San-Stefano independenţa României şi c-un rînd după aceea se stabileşte c-un al treilea, fără de noi, dreptul de a-şi trece trupele prin ţara noastră, de a o ocupa cu alte cuvinte, doi ani de zile. Doi ani, văzînd şi făcînd, s-ar preface apoi în zece şi în o sută, pentru că splendidul regat bulgar e plăsmuit aşa de frumos pentru ca să rămîie proprietatea ohavnică rusească.

Se stabileşte principiul ca Basarabia să fie cedată prin liberă învoială, ceea ce presupune că sîntem în drept de a o ceda sau de a n-o ceda. Ne hotărîm de a n-o ceda şi Rusia a ocupat-o astăzi pe deplin.

În fine, susţiind dreptul nostru, vedem ivindu-se colţii prieteşugului. Bucureştii sînt împresuraţi de trupe, în Vlaşca cazacii îşi bat joc de populaţie dînd oamenii afară din case, trenurile noastre cu muniţiuni sînt oprite în drum, c-un cuvînt Rusia a început a întrebuinţa mijloacele ei civilizatrice pentru a ne intimida.

Nu deprindem frica şi pace bună. Teamă ne e numai ca Imperiul habsburgic să nu cadă la învoială cu Rusia, căci despre Anglia nu e vorbă. Ea este în stare a ţinea războiul pînă ce Rusia-şi va fi zvîrlit în vînt cea din urmă rublă metalică. Dar contele Andrassy a făcut propuneri de împărţeală şi aceste propuneri prefac înţelegerea în complicitate şi complicitatea cu Rusia e tot[dea]una fatală. N-avem nevoie a pomeni exemplul nostru. Oamenii fără simţ istoric, liberalii cosmopoliţi, c-un foarte incolor sentiment de patrie, s-au dat în apele Rusiei şi au declarat un război care ne-a costat mii de suflete viteze, zeci de milioane şi poate o provincie. Zicem poate, pentru că Europa e interesată ca şi noi în cestiune.

Se poate ca Rusiei să i se întîmple soarta pe care ne-o pregăteşte nouă.

Guvernul a ales o politică pe care o aprobăm ca directivă, deşi-l găsim foarte inept pentru a o executa. Guvernul liberal a intrat în ţîţele Rusiei şi e prea angajat, încît vecinii se găsesc în drept de a se rosti nediplomatic faţă de cei ce reprezintă ţara, coroana ei şi pe augustul purtător. Aducem aminte convorbirile dintre principele Gorciacof şi generalul Ioan Ghica, care convorbiri aveau un aer deja neînmănuşat. Nu mai vorbim de altele şi mai rele, dar destul că, în momentul în care Gorciacof se răstеşte, cazacul pradă în Vlaşca. Răstirile diplomatului se traduc în acte de brutalitate cînd ajung în rîndurile din urmă.

Deşi nu s-a născut încă rusul care să fie în stare a ne insufla frică, grijă tot ne inspiră, ba putem zice siguranţa că ne aşteaptă vremi grele. Despre biruinţa cauzei drepte nu ne îndoim, precum nu ne îndoim că, oricare ar fi curentul ce se mişcă în contra civilizaţiei, el trebuie să fie nimicit cu vremea. Dar acea vreme e adesea foarte departe. Deviza noastră este: a nu spera nimic şi a nu ne teme de nimic. Nesperînd nimic, n-avem nevoie de a ne mai încrede în alţii precum ne-am încrezut, ci numai în noi înşine şi în aceia care sînt nevoiţi să ţie cu noi; netemîndu-ne de nimic, n-avem nevoie de a implora, generozitatea în locuri unde ea e plantă exotică.

*(Articol apărut în **TIMPUL** pe 7 Aprilie 1878, cu titlul **«Tendenţe de cucerire»** - fragment)*

Conferinţă provocatoare

EMINESCU, agent secret şi traficant de cărţi interzise

(continuare din pagina1)

*Cât priveşte „traficul cu cărţi interzise", Eminescu chiar a comis această faptă, în 1875, când se împlineau 100 de ani de la răpirea Bucovinei de către habsburgi. E vorba de câteva sute de exemplare din cartea **„Răpirea Bucovinei după documente autentice"** cu care Eminescu a trecut clandestin graniţa în imperiul austro-ungar. În Bucovina, de unde a trimis-o prin poştă tuturor diplomaţilor europeni care se aflaua tunci la Cernăuţi. A fost un scandal diplomatic imens, căci aşa a aflat Europa despre felul mârşav în care a fost confiscată Bucovina în 1775. Eminescu făcea, de fapt, trafic cu idealul reîntregirii neamului".*

La conferinţă au fost prezente 130 de persoane, unele venite din Constanţa, Giurgiu, Călăraşi, Harghita, Covasna şi Târgu Mureş. Cartea oferă însă mult mai multe informaţii inedite, foarte puţin sau deloc cunoscute despre viaţa şi faptele lui Mihai Eminescu. Iată titlurile din CUPRINS:

- Cât costă Eminescu?
- Eminescu în Guinness Book
- Eminescu şi Manoilescu, fondatori ai Braziliei moderne
- Campion al licitaţiilor bibliofile din România
- Rubla Eminescu
- „Careul de aşi" ai imagologiei eminesciene. Pe urmele lui Jan Tomas, cehul care a realizat cea mai cunoscută fotografie a lui Eminescu
- Eminescu, agent secret şi contrabandist de cărţi interzise
- Catedrala Mântuirii Neamului a fost ideea lui Eminescu
- BRAND LA BRAND TRAGE. Valiza de călătorie Louis Vuitton şi ceasul de aur marca Breguet
- PIESĂ DE TEZAUR: Primul film documentar despre Eminescu
- „DOINA" lui Eminescu – variantele interzise
- „Doina" şi afacerea Strousberg. Titu Maiorescu, trădător de ţară
- EMINESCU versus HOLLYWOOD. Cel mai mare monument din ţară dedicat poetului naţional
- BISERICA DE LA IPOTEŞTI. România în doliu. Sfinţii în doliu. Universul în doliu
- Eminescu, deposedat post-mortem de 3.000.000 de euro
- Investigatorul Eminescu şi denunţarea unui vânzător de ţară: I.C. Brătianu
- Dosarele de interdicţie şi moartea lui Eminescu
- „Agenţia" EMINESCU. Istoria statului româno-bulgar al Asăneştilor - traducere din limba germană de Mihai Eminescu

Cartea ***„EMINESCU - agent secret, traficant de cărţi interzise şi alte necunoscute din viaţa marelui poet"*** va putea fi găsită în curând în toate librăriile dar, în acest moment, ea poate fi procurată numai de la Librăria Mihai Eminescu din Bucureşti, sau de pe site-ul *www.dacia-art.ro*.

Daniel Roxin

CERTITUDINEA
EDITOR: ART VERBA
Cont la Banca Transilvania, Bucureşti:
RO56BTRLRONCRT0014531603

REDACŢIA:
Bd. General Gheorghe Magheru 28-30, Bucureşti
Tel. 0744.937.569
www.certitudinea.ro
office@certitudinea.ro
contact@certitudinea.ro

DIRECTOR EDITORIAL:
Miron Manega
miron.manega@certitudinea.ro

ART DIRECTOR:
Florin Mănescu

COORDONATOR VÂNZĂRI:
Dan Ungureanu
dan.ungureanu@certitudinea.ro
Tel.: 0721 877 061

DEPARTAMENT PUBLICITATE:
Nicu Dumitrescu
0744.308.580

TIPĂRIT LA:
SIGMA MEDIA
B-dul Theodor Pallady nr. 54-56

ISSN 2559 - 6918
ISSN-L 2559 - 6918